

ufo-nyt

UDGIVET AF S.U.F.O.I.

SKANDINAVISK UFO INFORMATION

4

JULI-AUG. 1970

5.00 kr. incl. moms

SKANDINAVISK UFO INFORMATION

SUFOI er en selvejende institution, der har til formål at udbrede kendskabet til UFO'er – uidentificerede flyvende objekter – ved publikationer, foredrag og anden udadvendt virksomhed, samt at bidrage til opklaringen af UFO-fænomenerne.
SUFOI ledes af

Forretningsudvalget samt

Repræsentantskabet

Forretningsudvalget består af syv medlemmer og vælges af repræsentantskabet. Forretningsudvalget forestår den daglige ledelse af SUFOI.

Repræsentantskabet består af forretningsudvalget samt 1 repræsentant fra hver af de til enhver tid etablerede områder i Skandinavien og de nedsatte arbejdsudvalg.

FORRETNINGSUDVALGET

Formand: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, 2770 Kastrup, tlf. (01) 51 11 41.

Kasserer: Gunner Weichardt, Oxford Allé 3 A, 2300 København S., tlf. (01) 55 77 34.

Sekretær: Xavier P. Madsen, Bakkehave 8, 2970 Hørsholm, tlf. (01) 86 16 77.

Repræsentant for UFO-NYT: Iver O. Kjems, Lunagervej 23, 2650 Hvidovre, tlf. (01) 78 36 13.

Udvalgsmedlem: Peter A. Hansen, Lille Strandv. 6 D, 2900 Hellerup, tlf. (01) HE 775.

Udvalgsmedlem: Egon Jørgensen, Fredericiagade 68, 1., 1310 København K., tlf. (01) 11 30 81.

Udvalgsmedlem: John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, 2791 Dragør, tlf. (01) 53 10 35.

Abonnement bestilles lettest ved at indbetale beløbet (D.kr. 30,00 for et kalenderår) til regnskabskontorets giro-nr. 11 77 25.

Abonnement kan også bestilles på ethvert postkontor samt hos landpostbudet. Adresseændringer og reklamationer over uregelmæssigheder vedrørende bladets tilsendelse bedes rettet til det lokale posthus

S.U.F.O.I. og „UFO-NYT"

De i „UFO-NYT" offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger. Red.

Næste UFO-NYT udk. omkr. 15. okt.

LITO Tlf. 211815 Svendborg

REPRÆSENTANTSKABET – UFO-NYT

Ansvarshavende redaktør: Iver O. Kjems, Lunagervej 23, 2650 Hvidovre, tlf. (01) 78 36 13.

Redaktionssekretær: Frank Lerbæk, Sanddalsparken 15. 2. th., 5700 Svendborg, tlf. (09) 21 58 44.

Redaktionssekretær: Bodil Kromann, Hattemagerstien 32, 2300 København S., tlf. (01) 55 92 88.

SUFOI's REGNSKABSKONTOR: Gunnar Weichardt, Oxford Allé 3 A, 2300 København S., tlf. (01) 55 77 34, giro-nr. 11 77 25.

SUFOI's EKSPEDITION: Egon Jørgensen, Fredericiagade 68, 1., 1310 København K., tlf. (01) 11 30 81.

SUFOI's RAPPORTCENTRAL: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, 2770 Kastrup, tlf. (01) 51 11 41.

SUFOI's UDKLIPSCENTRAL –
Repræsentant for Lolland-Falster: Ole Henningsen, Tileg.16, 2., 4900 Nakskov

SUFOI's Bibliotek: Peder C. Andersen, Harridslev pr. 8900 Randers.

SUFOI's PR-Afdeling: Peter A. Hansen, Lille Strandvej 6 D, 2900 Hellerup, tlf. (01) HE 775.

SUFOI's Foredragsafdeling –
Repræsentant for København: John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, 2791 Dragør, tlf. (01) 53 10 35.

Repræsentant for Fyn: Martin Thygesen, Møllervænget 12, 5000 Odense, tlf. (09) 12 14 84.

Repræsentanter for Midtjylland (8000-området): Hanne og Poul Nielsen, Linå pr. 8600 Silkeborg, tlf. (06) 83 51 11, Mollerup 156.

Repræsentant for Nordjylland (9000-området): Svend Erik Christensen, Uttrupv. 8, 4., 9400 Nørresundby.

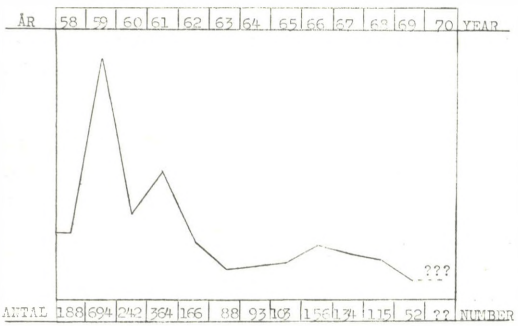
INDEHOLDER bl. andet

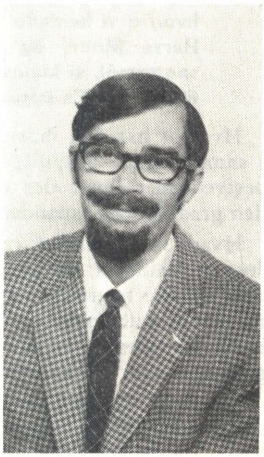
Leder ... 131
Betragtninger over San José de Valderas beretningen ... 132
Fra vor udsendte medarbejder ... 134
Ufologi ... 137
UFO'er i fortiden ... 140
Pluk fra pressen ... 149
Observationer ... 150
Rumfartsnyt ... 153
Medlemsorientering ... 157
Rapporthjørnet ... 159
Brevkasse ... 163
Diverse ... 166
Sidste ... 168
Nye UFO-mærkater ... 171

Hvor bliver de af?

Vi mennesker er sensationslystne. Vi ønsker kontinuérligt at læse om spændende oplevelser både i aviser, ugeblade – og for den sags skyld i UFO-NYT. Hvad angår visse dele af dag- og ugepressen, da får man et tydeligt indtryk af, at man – når det er agurketid – selv pynter en del op på detaillerne i de artikler, som læserne præsenteres for. Det behøver ikke at være tegn på, at læserne bliver fyldt med usandheder. Det er i mange tilfælde blot et spørgsmål om at servere sagen på en speciel måde, at understrege eller fremhæve bestemte ting, – journalistik kalder man det vist. Det stiller ikke blot krav til journalisten. Læseren bør også anstrenge sig, nemlig for at finde frem til det væsentlige i artiklen.

Man kan godt sige, at vi har agurketid på ufofronten. Gennem de senere år er rapporttallet faldet kraftigt (se ill.) og resultatet er naturligvis, at vi har færre læseværdige skandinaviske observationer at vælge imellem end førhen. Til gengæld har vi bragt en del udenlandske observationer af fin kvalitet, ligesom vi i sagens natur lægger vægt på at orientere bredt, men sobert, om de forskellige aktiviteter der udfoldes her og hisset.

Erling Jensen

Men tilbage til ufoerne. Hvor pokker bliver de af? Skal vi virkelig til at trække „pyntede" rapporter frem?

Rolig, kære læser, det sker ikke! Til gengæld kunne vi efterhånden godt tænke os at vide, om Skandinavien *alene* er blevet ladt i stikken af ufoerne. Vi har på fornemmelsen, at det ikke er tilfældet. Imidlertid kan man ikke altid stole på sine fornemmelser, hvorfor vi har taget initiativet til en lille hurtig gallup-undersøgelse. Vi har tilsendt vore kontakter rundt omkring et lille spørgeskema, hvor vi kort fortalt spørger dem, om de rent observationsmæssigt har ligeså forbavsende ringe aktivitet, som vi har det. Vore kontakter er ganske vist spredt over hele Jorden, men vi håber alligevel, at vi til næste nummer har fået så mange svar hjem, at vi vil være i stand til at bringe resultatet af undersøgelsen.

Erling Jensen.

Betragtninger over San José de Valderas-beretningen

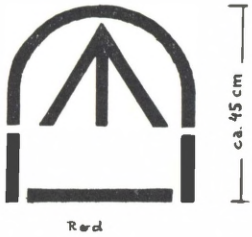
Antonio Ribera skrev oprindelig sin beretning om San José de Valderas-affæren, (UFO-NYT nr. 3, 1970) til det engelske UFO-tidsskrift „Flying Saucer Review". Oversættelsen til det franske „Phénomenès Spatiaux", hvorfra vi hentede artiklen, var foretaget af Hervé Matte, og denne stiller en række spørgsmål, vi kunne tænke os at give videre til UFO-NYT's læsere:

Hvorfor har der, inden for mindre end 1½ år, i samme land, udspillet sig to næsten identiske begivenheder, hvor der deltog to fartøjer, der i den grad lignede hinanden?

Hvad var formålet med forestillingen i San José de Valderas, der så langt fra at være fordækt eller skjult, tværtimod syntes at blive præsenteret for et publikum, hvis tilstedeværelse på forhånd var næsten givet, og under overordentligt gunstige observationsbetingelser?

Bør man forjage det underlige indtryk fra sit sind, at UFOet det meste af tiden var vendt således, for at iagttagerne frit skulle kunne undersøge (og evt. fotografere) det mærkelige symbol, der var synligt på dets underside? Husk: under Aluche-begivenheden, at „den øverste del (oversiden) var ikke synlig, da objektet passerede", og den blev det kun sjældent under observationen i San José de Valderas („det eneste foto, der viser den øverste del, at de syv jeg har").

Hvad (hvem?) skulle den form for identifikationsmærke (jeg har vanskeligt ved at forestille mig, at det kunne være andet) iøvrigt gøre godt for; et mærke, som formentlig kun kunne ses fra ydersiden af maskinen? Eftersom vi nu giver os i kast med dette spørgsmål, har jeg kun kunnet finde én detalje, der kan sammenlignes hermed, blandt observationer, der med en vis sikkerhed er autentiske. Den 24. april 1964, under den berømte hændelse i Socorro, New Mexico, bemærkede politimanden Lonnie Zamora et besynderligt rødt kendemærke på siden af det ægformede objekt, som han så stå på jorden. Men denne figur kan ikke med rimelighed sammenlignes med dem, der var synlige på Madrid-objekterne.

Sådan tegnede Lonnie Zamora selv symbolet på den ægformede genstand.

Hvem er „Henri Dagousset" og hvilken „gruppe" repræsenterede han? Det er nytteløst at søge efter svar ved at gennemlede telefonbogen for Paris. Vi har uden gyldigt resultat ringet til den eneste person af dette navn; og det er efter al sandsynlighed nytteløst at ulejlige ham pånу ... Hvordan har denne „Henri Dagousset" kunnet være i besiddelse af så nøjagtig dokumentation (foto og mål) for disse så ejendommelige metalrør?

Og forøvrigt, til hvad (hvem?) var disse rør? Når alt kommer til alt ville vi have foretrukket, at de plasticstrimler, der blev fundet i dem, havde været fremstillet af et stof, som ingen jordisk industrivirksomhed kunne anses for „ophavsmand" til ...

Redaktøren af „Phénomènes Spatiaux", René Fouéré, har også kommentarer, der er værd at oversætte:

I bogen „Un caso perfecto", hvori Ribera endnu mere detailleret behandler Aluche- og Valderas-tilfældene, står der på side 109, at avisen „Informacion" fra Alicante den 20. maj 1967 offentliggjorde en meddelelse. Iflg. denne ville et „stjerneskib" mellem den 30. maj og 3. juni lande nær ved Madrid. Meddelelsen, der stammede fra en Madrid-gruppe, der interesserede sig for ikke-jordiske forhold, blev besynderligt nok verificeret, eftersom landingen i Santa Monica fandt sted den 1. juni! Drejer det sig om en simpel tilfældighed?

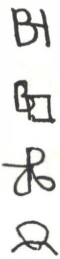
Man vil bemærke, at hvis fartøjet, observeret i

Aluche, lavede nogen støj (vidnet José Luis Jordan, som stod under det, hørte en slags fløjten eller hvislen), så gjorde det, der manøvrerede over Valderas og som landede i Santa Monica, det ifølge vidnerne ikke. Blandt de kendte fartøjer er det kun balloner (– eller svævefly o. a.), der kan holde sig i luften uden at lave støj. Men hvis genstanden ved Valderas var en ballon, har denne haft en meget usædvanlig facon. Og man kan dårligt forestille sig, hvordan den, da den landede i Santa Monica for atter at flyve bort, har kunnet efterlade samme slags dybe aftryk som dem, man allerede havde opd. i Aluche. Desuden taler vidnerne om en start med „lammende" fart. For en ballon af denne størrelse (12–13 meter i diameter), som må have været meget oppustet (da dens konturer syntes faste) ville man vente en hurtig opstigning, i hvert fald, hvis man ikke tænker på en reklameballon, fyldt med luft. Men en reklame for hvilket (vare)mærke? Så meget mere som vi ved, at mærket, der var synligt på genstandens underside – og som har lighed med det symbol, der længe er blevet anvendt som tegn på planeten Uranus – ikke er varemærke for noget kommercielt produkt, der bliver solgt i Madrid-området! I modsat fald ville man godt nok have genkendt det.

Efter kommentarerne fra de to franskmænd, der så glimrende har trukket dunkle punkter i denne sag frem, føler jeg kun trang til at tilføje nogle få betragtninger:

Det fremgår ikke af artiklen, om den mystiske „Henri Dagousset's" sekretær, Antoine Nancey, er blevet efterlyst; men det er han formentlig.

Den første gang, jeg så tegnet fra Valderas-fartøjet, var i et brev fra Spanien, hvor en derværende UFO-organisation spurgte mig, om jeg kendte det. Jeg måtte den gang svare, at det eneste, det mindede mig om, var „International Harvester"s varemærke. Men nu, hvor jeg har fået hele beretningen, kan jeg godt se, at denne tingest ikke minder meget om de landbrugs- og entreprenør-maskiner, denne virksomhed har på samvittigheden. I mit svar til den spanske organisation kom jeg desuden ind på den overordentligt spændende danske nærobservation fra 1967, bl. a. omtalt i UFO-ORIENTERING side 55–61. (Har De bogen? – elers bestil den nu. Den er faktisk uundværlig, både for Dem selv og for dem, De vil „indvi" i sagen!) Denne er en af de meget få danske observationer (mig bekendt), hvor man har iagttaget mærker, og kun et af dem – et kombineret B og H – har en vis (eller snarere uvis) overfladisk lighed med Valderas-mærket.

Således mente det ene af vidnerne, at mærkerne på det „danske" UFO så ud.

MEN . . .

Jeg hører en sær mumlen i krogene om, at nogen mener at kende mere til dette tegn. Ryk så ud af busken! – thi undertegnede er endog særdeles nysgerrig.

Iver O. Kjems.

PS. De franske kommentarer er fra „Phénomènes Spatiaux", dec. 1969. /IOKj.

KORT FOR HOVEDET

William Heinesen: „Det gode håb", side 249:
29'nde Januar A.D. 1670.

„Nytårsmorgen mellem tre og fire slæt såes et jærtegn på himmelen. Herom af mine optegnelser 1ste Jan.: „Såe det ikke selv; det beskrives meget forskelligt af dem, der såe det; af nogle som en rød kugle, der skred langsomt over nordhimlen fra NØ til SW, af størrelse omtrent som morgenstjernen, der samtidig var at se; af andre som værende så stort som en liden måne, af atter andre, herimellem mester Olaus: meget blodrød med en hvidlig betændt rand omkring og udenfor den igen som en sort koldbrand; af en mand og en kvinde fra Høvig: som et grusomt ansigt. Har dog nok været et meteor, som før er set under form af langsomt hensejlende ildkugler".

X.P.

BESTIL UFO-MÆRKATER NU !

De er nye – de er smukke – de er billige!
Se selv – på omslagets side 3.

Fra vor udsendte medarbejder...

Lederen af S. U. F. O. I.s UDKLIPS-CENTRAL, Ole Henningsen, (der stadig gerne modtager udklip fra læserne!) var i maj måned en tur i Prag. Selv om det vist egentlig skulle have været en afslappet ferietur(!), har O. H., utrættelig som han er, alligevel ikke kunnet nære sig for at tage UFOer med i kufferterne. Og lad os bare indrømme det; vi er meget, meget glade for det. TAK, Ole!

Ole Henningsen

UFO-forskning i Tjekkoslovakiet

Møde med dr. Ludvig Soucek, Prag

Da det gennem årene har været ret få og spredte oplysninger, vi har fået om ufo-sagen fra østlandene, var det med stor spænding, jeg imødeså mit besøg i Prag i maj i år. Forud for afrejsen havde jeg kontaktet adskillige af de udenlandske organisationer, vi står i forbindelse med, for at få opgivet navne og adresser på personer i Tjekkoslovakiet, der var ufo-interesserede.

Jeg fik positive svar fra bl. a. Roberto Pinotti i Italien og fra APRO's vicedirektør Richard Greenwell, der bad mig tale med Dr. Ludvig Soucek, der i forvejen var kendt i de vestlige lande for sine artikler i 1967 i Svet V Obrazech (Verden i billeder). Dr. Soucek er også omtalt i UFO-NYT nr. 1/1969, side 20.

Jeg mødtes med Dr. Soucek i en hyggelig vinstue i Prags midte, og jeg skal i det følgende forsøge at gengive nogle af de vigtigste ting fra vor samtale, der varede i et par timer.

Ludvig Soucek er født i 1926 og har taget en doktorgrad ved det medicinske fakultet i Prag. Han har i årenes løb skrevet bl. a. en mængde populærvidenskabelige artikler om utallige ting til aviser og tidsskrifter, ligesom han indtil for omkring 1½ år siden var en højt anset medarbejder ved det tjekkoslovakiske fjernsyn, hvor han lavede populærvidenskabelige udsendelser.

Private mennesker, jeg mødte i Prag, fortalte, at de var meget kede af, at han ikke længere var på skærmen, idet de med stor forventning havde set frem til hans programmer, der også i nogle tilfælde omhandlede ufo-fænomenerne.

Hans forfatterskab på forløbig i alt 28 titler er meget vidtspændende lige fra bøger om telefon- og telegrafiapparater over fotografering til kriminal- og science-fiction-romaner. I sidstnævnte genre udkom i 1969 bogen „Bratri Cerné Planety", der kunne ses hos adskillige af Prags boghandlere.

Han ligger inde med et stort materiale om ufo'er, ligesom hans brevdynge med korrespondance fra hele verden er enorm.

Dr. Soucek har kendskab til en mængde observationer i Tjekkoslovakiet, men størstedelen af disse er dog desværre ikke tilgængelige i detaljer, da observationerne som regel stammer fra hærens personel og derfor berøres af sikkerhedsbestemmelser.

Han fortalte dog, at man fra radarstationer flere gange havde sporet genstande, der havde fløjet med stor hastighed, ligesom tre officerer i et TV-program i november 1968 fortalte om en forfølgelse af et ufo med MIG 21 jagermaskiner. Det er næsten overflødigt at fortælle, at ufo'et med

stor hastighed fløj fra de forfølgende maskiner og forsvandt.

Øst for „jerntæppet" har man nøjagtigt det modsatte problem som i de vestlige lande vedr. „russernes hemmelige våben": „Kunne det være amerikanerne???"

I Rudolf Lusar's bog „Die deutsche Waffen und Geheimwaffen des 2. Weltkrieges und ihre Weiterentwicklung", hedder det bl. a. „at de „fliegende scheiben" skulle være udviklet af de tyske forskere Schriever, Habermohl, Miethe og italieneren Bellonzo. Schriever og Habermohl arbejdede i Prag og startede den 14. februar 1945 med den første flyvende skive og nåede på 3 minutter en højde af 12.400 m og i horisontalflyvning en hastighed af 2.000 km/t."

Dr. Soucek gav udtryk for, at han var overbevist om ægtheden af denne beretning, og at der sikkert var mulighed for at komme til at tale med nogle af de mennesker, der havde været beskæftiget med dette projekt. Disse ting stemmer også overens med hans formodning om, at højtstående nazister samt enorme kostbarheder fra Reichbank med disse „fliegende scheiben" blev fjernet i krigens sidste fase og nu befinder sig i Sydamerika, hvor ufo'erne så ofte observeres.

Han tror dog ikke på „den store sammensværgelse", hvor U. S. Air Force eller NASA, osv. skjuler „sandheden om ufo'erne". At specielt det amerikanske luftvåben på forskellig måde ubevidst har forkludret opklaringsarbejdet ved mange ufo-observationer, vil han dog ikke benægte.

Det er hans overbevisning, at mange af de observerede fænomener må tilskrives folks fantasi i forbindelse med naturlige astronomiske og meteorologiske fænomener.

Alligevel anser han dog en del af fænomenerne for at være rumfartøjer, der efter hans mening bl. a. stammer fra nogle af Jupiters måner, med intelligensvæsener ombord, der ikke nødvendigvis ligner os. Han har også i en af sine bøger beskæftiget sig med mulighederne for intelligent liv i universet under forskellige livsbetingelser.

Han har rejst adskillige måneder i Kina, hvor han har erhvervet sig kendskab til, at man også der havde fænomener af samme karakter som i den øvrige verden.

Dr. Ludvig Soucek fortalte videre, at han havde kendskab til en formodet landing i Tjekkoslovakiet, hvor der i det pågældende område var fundet en mængde metal-nåle, der uden held var forsøgt analyseret. Han håbede at kunne være i stand til at sende en prøve heraf, som så kunne analyseres andetsteds. Han var af den formodning, at der muligvis kunne være tale om rent titan.

Dr. Ludvig Soucek, Prag.

Jeg havde en del ufo-litteratur med til Dr. Soucek, bl. a. Flying Saucer Review, APRO-Bulletin, UFO-Nyt, Condon-Rapporten samt Saunders bog om denne rapport. Det er litteratur som ikke normalt kan skaffes i Tjekkoslovakiet gennem boghandlerne.

Vi håber i senere numre af bladet at kunne bringe artikler om ufo-sagens forskellige aspekter fra Dr. Ludvig Souceks hånd.

Ole Henningsen.

Møde med Josef Fleissig, Prag

I august måned 1969 modtog Karl Veit, der er redaktør af UFO-Nachrichten og præsident for den tyske ufo-organisation DUIST, et brev fra Josef Fleissig, der er videnskabelig redaktør ved et af de store dagblade i Prag. Brevet fortalte om situationen på det ufo-mæssige område, og hvorledes man dér regnede med, at fremtiden ville forme sig for ufo-forskningen.

Jeg er Karl Veit meget taknemlig for hans venlighed i udlånet af ovennævnte brev, idet det dannede grundlaget for min henvendelse til Josef Fleissig på min tur i Tjekkoslovakiet i maj måned i år. Jeg mødte med Fleissig et par gange, og vi talte sammen i det meste af 7–8 timer.

Det var oprindelig meningen at danne en sammenslutning af interesserede omkring ufo-sagen i Tjekkoslovakiet i slutningen af 1969. Denne sam-

menslutning skulle også tælle kontakter til adskillige tjekkiske videnskabsmænd. Af forskellige årsager er det dog ikke lykkedes at realisere disse planer, selvom man stadig er nogle interesserede, der af og til taler sammen om disse problemer, heriblandt yderligere to videnskabelige redaktører ved andre dagblade, som jeg også havde en samtale med under mit besøg.

Man havde håbet på at kunne være i stand til at arrangere nogle foredrag med Karl Veit som taler, men også disse ting har måttet aflyses. Dog regner man alligevel med at kunne udsende den første tjekkiske bulletin om ufo'er i den nærmeste fremtid. Den skulle så udkomme, når der var nyheder og tilstrækkeligt kvalitetsstof tilgængeligt.

I januar 1970 udkom den første tjekkiske ufobog, udgivet af en ingeniør V. Patrovsky med titlen „De flyvende tallerkeners mysterium". Den indeholdt sammendrag fra mange udenlandske bøger og publikationer om fænomenerne gennem tiderne. Bogen blev, til trods for at det ikke var noget særligt originalt værk, revet bort på et par timer, idet den ikke blev udsendt af et statsligt forlag. Den er nu – et halvt år efter – ikke til at opdrive, end ikke hos antikvarboghandlere.

Allerede for over et halvt år siden skulle Josef Fleissigs første bog om ufo'er med titlen „Århundredets hemmelighed" være udkommet. Den er trykt og ligger parat til udgivelsen, der er blevet udsat gang på gang med den begrundelse, at der er vigtigere litteratur, der først skal udsendes.

Manuskriptet til bog nr. 2 med titlen „De flyvende tallerkeners endeligt" har i lang tid været klar i manuskript. Den skulle efter de første beregninger have været ude allerede i juli i år, men den er foreløbig end ikke blevet sat.

Bøgerne handler om ufo-sagens udvikling fortrinsvis gennem de sidste 20–25 år herunder de projekter, der har været i gang i USA: Project Grudge, Sign og Bluebook, The Robertson Panel, The O'Brien Committee, The Condon Committee, Symposium on Flying Saucers, Hearings before the U. S. Congress osv. Den første af bøgerne indeholder ligeledes en række udtalelser fra tjekkiske videnskabsmænd og deres syn på disse fænomener.

Josef Fleissig har i sin egenskab af videnskabelig redaktør lavet en del interviews med berømtheder indenfor astronomi og rumfart. Således havde han en timelang samtale med Wernher von Braun på den astronautiske kongres i Athen for nogle år siden som den eneste af de tilstedeværende journalister. Interviews er foretaget med astronauter som Edwin Aldrin, Frank Borman og Pavel Popowich samt et utal af videnskabsmænd på mange felter i ind- og udland.

Josef Fleissig, Prag

Josef Fleissigs interesse for ufo'er begyndte for 5–6 år siden, da hans daværende chefredaktør en dag bad ham lave en artikel om uidentificerede flyvende objekter. Han satte sig så ind i „grundmaterialet", og da han så på en astronomisk kongres et par år senere havde lejlighed til at drøfte disse ting igennem med professor J. Allen Hynek fra Northwestern University i U.S.A., blev hans interesse kun yderligere skærpet, idet han her så et fænomen, som yderligere måtte udforskes.

Fleissig har læst Condon-rapporten, som han synes er noget af det bedst sammenfattede videnskabelige arbejde, der nogensinde er gjort vedr. ufo-forskningen. At der kan være visse ting, som burde ændres eller have været anderledes, er han enig i, men de angreb, der af private ufo-organisationer er blevet sat ind overfor Condon-rapporten, har i de fleste tilfælde efter hans mening vist sig at være på et mere følelsesbetonet end videnskabeligt grundlag, hvorfor de kraftigt burde have været imødegået fra den videnskabelige verden.

Han har selv haft et par „ufo-observationer". Bl. a. observerede han for et par år siden et ejendommeligt fænomen fra sit hjem i Prag. Det viste sig senere at have været undergangen af en satellit i atmosfæren så langt væk som over Norge.

Det var en virkelig interessant og udbytterig oplevelse at møde Josef Fleissig, der gjorde et yderst sympatisk og stærkt nøgternt indtryk på mig.

Jeg håber meget stærkt, at Josef Fleissigs bestræbelser på at få dannet en organisation med udgivelse af egen informations-bulletin må krones

med held, idet der her virkelig er tale om en person, der ønsker ufo-forskning på et strengt videnskabeligt grundlag.

Ole Henningsen.

Astronomisk kongres i Prag

I efteråret 1970 eller foråret 1971 vil der i Prag blive afholdt en videnskabelig kongres, der vil behandle emnet „liv i universet".

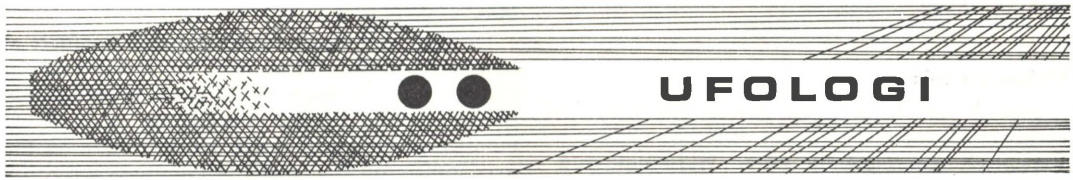
Det er første gang, der sammenkaldes til en international kongres om dette emne, idet tidligere afholdte kongresser har haft national karakter.

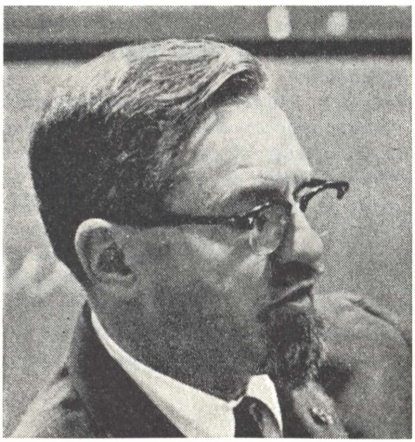
Blandt deltagerne vil blandt andet ses den russiske astronom Josef Sjklovskij og den ligeså berømte amerikanske astronom Carl Sagan. Det var dette team, der for nogle år tilbage skrev den berømte bog om kongressens emne „Life in the Universe".

Kongressen er under forsæde af den i videnskabelige kredse højt estimerede tjekkoslovakiske professor Rudolf Pesek, der er formand for, hvad der andre steder svarer til „Academy of Science".

Kongressens formål er på strengt videnskabelig hold at gennemgå de teorier, der er opkastet med hensyn til opståen og udvikling af liv i rummet, samt få et overblik over de metoder, der er mulighed for at anvende i forsøget på at konstatere liv andre steder i universet.

oh

Det er en fugl, det er et fly, det er ...

af Dr. J. Allen Hynek.

Selv om den officielle interesse er ophørt, er UFO-sagen i live og ved godt helbred, siger den anerkendte astronom – og ekspert på UFO-området. Han argumenterer for „sand videnskabelig nysgerrighed" om emnet.

Dommen er blevet afsagt: Uidentificerede flyvende objekter (UFO'er) er fantasifostre. Og straffen lyder: UFO'er er herefter bandlyst fra landet – nej, fra verden – og der bør ikke ofres dem nogen alvorlig opmærksomhed i fremtiden.

Juryen var: UFO-undersøgelseskomiteen ved Colorado-universitetet, støttet af US-luftvåbnet og ledet af professor E. U. Condon – som afleverede sin rapport i begyndelsen af 1969 efter 2 års undersøgelse. Den udmærkede sig ved kontroverser og uenighed inden for komiteen og nåede et højdepunkt ved afskedigelsen af to af juryens medlemmer. Dommer var: Sekretær ved luftvåbnet, Robert C. Seamans Jr., der gennem afsigelsen af en forsinket strafudmåling i december 1969 bragte luftvåbnets 22-årige forvaltning af UFO-proble-

met til afslutning. (Nedlæggelse af Project Bluebook o.a.) Denne handling lukkede døren i for alle, der kunne ønske at rapportere en „UFO-oplevelse" til en officiel amerikansk myndighed.

Der er imidlertid nogle regeringer, der stadig har kontorer, hvortil UFO-rapporter kan aflægges: Argentina, Australien, Canada, Chile, England, Grækenland, New Zealand og Sverige. Men ingen af dem har givet sig i kast med nogen alvorlig undersøgelse af emnet. De fleste har overladt det til US-luftvåbnet med dets vidtstrakte muligheder at klare arbejdet for dem. Nu må disse lande træffe beslutning om, hvorvidt de skal påtage sig et større ansvar m. h. t. UFO-rapporter.

At „håndhæve" UFO-bandlysningen vil måske vise sig at være vanskeligt. For trods Condon-komiteens udtalelser kommer der fortsat beretninger om mærkelige observationer fra piloter, politifolk, flyveledere i lufthavnenes kontroltårne og fra andre i ansvarsfulde stillinger.

Vildsomme veje

Men det er blevet meget sværere for offentligheden at få noget at vide om disse observationer. Rapporter herom må nu gå ad vildsomme veje frem til seriøse forskere og samlere af UFO-rapporter eller til UFO-organisationer rundt om på Jorden.

Lægmand finder kun meget lidt om UFO'er i de store byers dagblade, der synes at have accepteret UFO-juryens kendelse. Grunden er dog måske snarere, at UFO'er ikke længere er „nyheder". Der er i sandhed kun lidt nyt eller forskelligt ved en UFO-observation af i dag – fra en, der er 10 år gammel. Nu og da, hvis en UFO-historie har en lidt anden drejning – som f. eks. hvis det med et snedigt udtænkt svindelnummer lykkes at narre en række respektable observatører – så kan hændelsen opnå en notits i avisen.

Aviserne fra de mindre byer, og lokalblade, udgør dog stadig en kilde til UFO-rapporter. Udklipsbureauer, der specialiserer sig i disse (og udenlandske) aviser, viser, at folk stadig iagttager meget besynderlige ting på himlen.

Respektable kilder

UFO'er er altid blevet rapporteret meget hyppigere i landdistrikterne end i tæt bebyggede områder. I den lille by er mennesket, der rapporterer en UFO-observation, ofte et agtet medlem af samfundet, og det er derfor ikke sandsynligt, at hans rapport er motiveret af et ønske om publicity eller vinding. Han kan meget vel være en personlig bekendt af den lokale redaktør. Han har måske børn i skolen, holder af at se de samme TV-programmer, klarer sit daglige arbejde på bedste måde og bliver anset for ærlig og ligevægtig. En sådan person vil ikke have noget at vinde, men risikerer tværtimod latterliggørelse, ved at gøre sin oplevelse kendt.

Kort sagt, det falder folk, der kender dem, vanskeligere at forestille sig, at sådanne mennesker i fællesskab „er løbet af sporet", end at forestille sig, at de har haft en eller anden yderst usædvanlig oplevelse.

Det er Dr. Condon's, og øjensynligt Sekretæren for Luftvåbnet's, påstand, at sådanne „usædvanlige oplevelser" i virkeligheden kun eksisterer i vidnets bevidsthed. Det bliver mere vanskeligt at forsvare dette synspunkt, når man må tale om adskillige mennesker, der siger, at de var vidner til den samme begivenhed.

Mærkelig opførsel

Det er f. eks. næppe videnskabeligt holdbart at beskylde adskillige mennesker for at være ude af balance, når alle siger, at de så et meget kraftigt lys nærme sig, standse fuldstændig op nogle få hundrede fod borte, svæve lydløst nogle få fod over jorden, og efter nogle få minutters forløb fra stående start flyve bort med utrolig fart. Især, hvis det blev rapporteret at fænomenet bevirkede forskellige former for elektrisk interferens – „svækkelse" af billygters lys, blokering af bilmotorer, støj i radioer osv.

Når agtværdige borgere med ansvarsfulde hverv, som lærere, piloter, politifolk, etc., under sådanne omstændigheder får at vide, at det blot var planeten Venus eller en varmluft-ballon, de tog fejl af, føler de hyppigt, at de er blevet lidt for „flot" behandlet af myndighedernes forskere.

Det er ganske rigtigt, at UFO-rapporter ofte er i strid med fysikkens love. Et fartøj, der besidder masse af nogen betydning, kan simpelthen ikke, på grund af sin inerti, accelerere til høj fart på få sekunder uden brug af uhørt kraft og frembringelse af megen støj.

Vildfarelses-hypotesen

Forskerne er derfor stillet overfor mindst tre alternativer: 1) Vidnerne led under en gevaldig vildfarelse; 2) Der var tale om tilstedeværelsen af et virkeligt fartøj, men det var underkastet et andet (højere) sæt af fysiske love end de, der kendes af vore fysikere; 3) Der fandtes ikke nogen *materiel* genstand, men der VAR noget, der gav alle det indtryk, at det var fysisk virkeligt; noget, der kunne påvirke mennesker, dyr og livløse ting.

Det første og tredie alternativ er ikke ækvivalente, for en vildfarelse skræmmer ikke heste, kvæg og hunde, ej heller standser den biler eller laver interferens på radio- og TV-apparater.

Fysikere forkaster ganske enkelt det andet alternativ, idet de så bekvemt glemmer, at de for mindre end 100 år siden også kategorisk ville have udelukket muligheden for atomkraft, TV og rumflyvning.

Det tredie bliver, eftersom det antyder (tilstedeværelsen af) noget paranormalt, og således er i slægt med poltergeister, ESP og hele den okkulte verden, ligeledes kort og godt forkastet af fysikerne.

De har altså lagt sig fast på vildfarelses-hypotesen. Denne hypotese understøttes af UFO-„statistikken", der viser, at størstedelen af UFO-rapporterne faktisk let kan forklares som lægfolks fejlfortolkninger.

Men denne UFO-statistik er slet ikke så overbevisende igen. En fjerdedel af de sager, der blev undersøgt af Condon-komiteen, forblev uopklarede, såvel som over 3.000 af luftvåbnets 12.000 tilfælde. Ud over de ca. 700 blankt erkendte „uidentificerede" tilfælde var der ca. 2.500 andre, på hvilke kun forsøgsvise og tynde forklaringer blev givet. Det var ikke muligt at få verificeret disse (forklaringer) for Blue Book's lille stab (normalt 3 personer) var ude afstand til at foretage de opfølgningsundersøgelser, der var nødvendige for sådanne verifikationer. Condon-gruppen brugte en halv million dollars og undersøgte kun ca. 60 UFO-rapporter „i marken". Med 12.000 sager kunne Project Blue Book højst klare at hæfte sandsynlige eller mulige forklaringer på de fleste af dem; betegnelserne „sandsynligvis" eller „muligvis" blev derefter bekvemt droppet, når statistikken for året blev udarbejdet.

„Latente rapporter"

Følgende tabel viser strømmen af rapporter til luftvåbnet gennem de sidste 22 år:

Rapporterede observationer, 1947–69:

År	Antal	År	Antal
1947	79	1959	364
1948	143	1960	514
1949	186	1961	488
1950	169	1962	474
1951	121	1963	399
1952	1.501	1964	526
1953	452	1965	887
1954	429	1966	1.060
1955	404	1967	937
1956	778	1968	392
1957	1.178	1969	(146)*
1958	590		

*Undersøgelsen afsluttet tidligt på året.

Det har måske nok mere end flygtig interesse, at 20 år efter, at luftvåbnet indledte sine undersøgelser, og lige 3 år før deres ophør, bragte de 3 år 1965–67 flere UFO-tilfælde end nogen anden 3-års periode tidligere.

Men alligevel; 12.000 rapporterede UFO'er i løbet af 22 år; det forekommer at være et lille antal. Hvorfor var der ikke flere? Der synes at eksistere et fænomen i tilknytning hertil: „De latente rapporter". I 1965 meddelte Gallup Instituttet (det amr.) at fem millioner amerikanere havde set „UFO'er". Det betyder, at omkring 4.988.000 rapporter muligvis ikke blev afgivet til luftvåbnet! Det er i højeste grad sandsynligt, at der her i USA, og måske over hele Jorden, findes et betydningsfuldt „reservoir" af ikke-rapporterede observationer, eller „latente rapporter". Denne formodning støttes af de mange års erfaring, undertegnede har fra udspørgning af UFO-vidner.

Det ser således ud til, alt det her nævnte taget i betragtning, at det kun ved anvendelse af tilsigtet ønsketænkning kan siges, at UFO-problemet er blevet bragt i orden. Men modsætningen: at dette betyder, at UFO'er er besøgende fra rummet, er også grov ønsketænkning. Efter den folkelige opfattelse er begreberne „UFO'er" og „ikke-jordisk intelligens" synonymer; men der findes ingen uomstødelige kendsgerninger til støtte herfor.

Vi er tvunget til den konklusion, at vi for øjeblikket simpelthen ikke forstår UFO-fænomenet – ikke mere end vi forstår, hvordan det går til, at vi kan forestille os (i farver) en blomstrende have, mens vi sidder i lænestolen med lukkede øjne.

Ingen videnskabelige bestræbelser

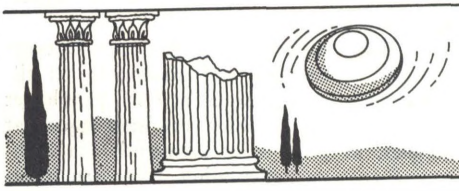
Vi er da, efter 20 års forløb, stort set hvor vi begyndte. De etablerede videnskabsmænd er fast besluttede på at „passe deres" og de lider under den fejlagtige opfattelse, at UFO-rapporter kun afgives af lettroende, uvidende og endog uligevægtige personer. De nægter derfor at ofre produktive videnskabelige bestræbelser på noget, der for dem ser ud som en intellektuel rotterede. En kendsgerning er det imidlertid, at de mest forbløffende UFO-rapporter er kommet fra folk, der kan udtrykke sig, er velafbalancerede og ansvarlige, – og kun sjældent fra fanatiske UFO-fans eller sindslidende.

Mennesker med sand videnskabelig nysgerrighed vil med interesse holde øje med de kommende år „efter-Condon" og „efter-Blue Book". Vil „utrolige historier, fortalt af troværdige folk" ophøre, nu, hvor dommen er afsagt – eller vil nogle

piloter og andre folk i yderst ansete stillinger fortsat have UFO-oplevelser? Hvis det sidste bliver tilfældet, hvordan skal offentligheden så få oplysning herom, nu hvor der ikke er nogen officiel måde at rapportere på? APRO og NICAP består, og undertegnede modtager på sit kontor meget gerne UFO-rapporter, hvor der er mindst to vidner.

Udforskningen af UFO-fænomenet vil fortsætte på trods af latterliggørelsens hemsko. Dog er det usandsynligt, at offentlige myndigheder kan give penge til sådanne undersøgelser, når man tager Condon-rapporten og luftvåbnets handling (nedlæggelsen af Blue Book o. a.) i betragtning. En alvorlig, stilfærdig, fortsat forskning, beskyttet mod offentlighedens søgelys og finansieret af private midler eller med støtte fra fonds, er det sandsynlige svar. Denne forskning bør udføres af virkeligt interesserede fysikere og sociologer, der opfylder de krav til videnskabsmænd, som engang blev opstillet af den berømte fysiker, Schroedinger, kvantemekanikkens fader, som sagde: „Det første krav til en videnskabsmand er, at han er nysgerrig; han må være i stand til at blive forbløffet og ivrig efter at opdage."

J. Allen Hynek, Evanston, Ill.
Christian Science Monitor, 22. april 1970. /IOKj.

UFO'ER I FORTIDEN

Palæolitiske UFO-former

Stadig nye beviser for UFO'ernes eksistens. Præhistoriske UFO-tegninger i Frankrigs og Spaniens stenalderhuler.

Uafbrundt i 200 århundreder, fra ca. 30.000 f. Kr. til ca. 10.000 f. Kr., i den såkaldte ældre stenalder eksisterede der en blomstrende kultur i det sydvestlige Frankrig og det nordlige Spanien. I dette tidsrum, gennem 700 til 800 generationer, skabte en race, som vi intet direkte kendskab har til, mesterværker indenfor maleri og skulptur, der i dag stadig hører til de bedste i verden. Fagverdenen kender navnene Lascaux, Altamira og Les Eyzies, og hvem af dem, der efterforsker menneskehedens oprindelse har ikke næret et brændende ønske om engang at opsøge disse steder?

Når man træder ind i hulerne i Lascaux mindes man besøg på Parthenon eller i Det Sixtinske Kapel. Hver gang jeg var der, havde jeg den samme betagende oplevelse: Mængden af besøgende trådte livligt snakkende ind i hulernes halvmørke. Men næppe blev lyset tændt, før alle ord forstummede: 15.000 år efter frembringer malerierne en følelse af den ophøjede nærværelse af deres skabere, og deres genius tvinger os til overvejelse.

Over 2000 dyrefremstillinger i 72 huler

Ved første øjekast synes tegningerne at være rene dyrefremstillinger: Bisoner, heste, mammutter osv., tusinder af dem. Fra begyndelsen af dette århundrede er de blevet indgående studeret – fremfor alle af Abbé Breuil. De er blevet talt, klassificeret, fotograferet og tegnet efter. I 72 huler fandtes fremstillinger af 610 heste, 510 bisoner, 205 mammutter, 176 stenbukke og mange andre, i alt ca. 2000.

Ved siden af dyrene er der dog også andet at se: uforståelige tegn og billeder, der kun falder lidt i øjnene og længe blev negligeret af forskerne, indtil man opdagede en vis indbyrdes lighed i deres former – ofte i langt fra hinanden liggende huler. Forsøg på at tyde dem mislykkedes. Ingen af de opstillede teorier som den, at det kunne dreje sig om skriftforsøg, overbeviste specialisterne. Men hvad var det så?

Skaberne af malerierne i Lascaux, Rouffignac og Altamira var i besiddelse af så stor kunstnerisk dygtighed, at de kan sammenlignes med de store mestre i vor egen kultur. Det er umuligt at betragte frisen med de små føl i deres tykke pelse, uden at føle sympati for maleren, der så storartet kunne gengive disse dyrs livlighed. Ofte er en flygtig bevægelse – som f. eks. i Lascaux-hjortene, der svømmer gennem en strøm – én gang for alle fastholdt med én eneste streg. I Rouffignac står en uldhåret næsehorn med sænket hoved klar til angreb, og de to hvilende kvinder i Madelaine har en Renoirs gratie. Og dyr, som vi aldrig har set i levende live, f. eks. mammutter, er fastholdt i scener fuld af spændstigt bevæget liv.

Vi ved derfor, at når malerne i Palæolitisk tid ønskede at afbilde virkeligheden, var de Leonardo's og Picasso's ligemænd. Hvad end meningen kan have været med de tegninger, hvor de har fremstillet genstande, vi ikke kan genkende, så er i det mindste én ting sikker: *Disse tegninger viser yderst naturtro, hvad de ønskede at vise.*

Deres pålidelighed er absolut. Hvis disse kunstværker ikke forestiller noget, så bliver man nødt til at forklare os, hvorfor kunstnere, der i alle andre tilfælde har været så optaget af realisme/naturalisme, her til deres „non-figurative" fantasier har valgt at forestille sig netop – og med forbløffende nøjagtighed, – disse former der, som Condon rapporten en 15-20.000 år senere har vist, ikke eksisterer.

Hvilke ting har kunstnerne forestillet sig?

I hulerne kan vi vi tilsammen finde fra 20 til 40 forskellige typer af imaginære genstande, afhængigt af hvor nøjeregnende vi er, når vi sammenligner en type genstand med en anden. Nogle af fremstillingerne har geometriske former, som de firkantede nr. 15, 16 og 17 fra Lascaux, Le Gabillou og El Castillo. Andre ligner pile, fjer eller harpuner (Niaux, Le Gabillou, Lascaux, Les Combarelles etc.), og igen andre er rækker af punkter (i mange huler). Desuden findes der mange tegninger, der minder om fotos og beskrivelser af de såkaldte UFO'er. De her gengivne tegninger stammer fra den berømte forsker professor André Leroi-Gourhan. Til forklaring af dem bedes læseren lægge mærke til følgende:

Bogstaverne betegner fremstillinger af samme type.

Tallene henfører til de forskellige fundsteder, der omtales herefter.

Ved fremstillinger uden vedføjede tal er fundstedet ikke specielt angivet.

Huler, hvor man har fundet UFO-lignende former:

1. Pair-Non-Pair (Gironde, Frankrig)

Ved Marcamps i Gironde, ca. 20 m lang, loftet halvt sammenfaldent. De runde tegninger er til højre for indgangen bag en mammut og nogle stenbukke, og desuden til venstre ved enden af hulen bag en hjort i højde med takkerne. Der findes i alt ni sådanne tegninger, derimellem også eliptiske. Hulens alder kan ikke fastslås med sikkerhed. Eksisterende spor af menneskeligt liv tyder på tiden mellem 30.000 og 20.000 f. Kr.

2. Villars (Dordogne, Frankrig)

Først opdaget i 1958 er hulen endnu ikke fuldstændig udforsket. Leroi-Gourhan daterer den til den ældre Magdalenien-periode, altså omtrent samtidig med Lascaux, der ligner den meget.

3. Pech Merle ved Cabrerets (Lot, Frankrig)

En enorm labyrint på over to km's længde, „der indeholder et af de mest betagende malerier" (Leroi-Gourhan). Symbol nr. 3 er rødmalet oven over en ligeledes rød menneskelig figur i en niche, der udgår fra centralrummet. Denne figurs legeme er gennemboret af lige linier (formodentlig spyd), den har et meget stort hår- og skægløst kranium, en markeret hage, men ingen ører, og øjnene er angivet ved to forlængede skrå streger, der går opad på siden af hovedet. I modsætning til flertallet af de andre menneskelige figurer er denne ligesom symbol nr. 3 tegnet med flygtige streger. Sidstnævnte synes at flyve oven over mennesket eller at gå ned på jorden bag ham. Dets bredde svarer til figurens størrelse. Oprindelsestidspunktet er af Leroi-Gourhan bedømt til ca. det samme som i Lascaux.

4. Cougnac (Lot, Frankrig)

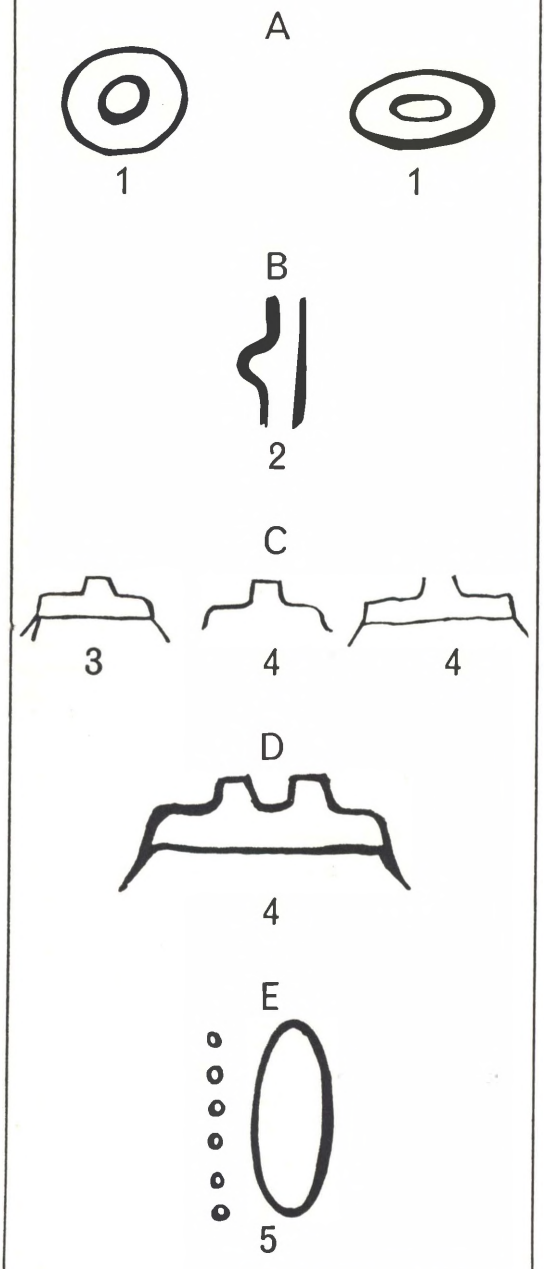
Her finder vi nøjagtig det samme symbol som i Pech Merle, og også her står det i forbindelse med en såret eller død mand. Formodentlig stammer det fra samme epoke. Symbolet går igen seks gange. Afstanden mellem de to huler er kun 40 km.

Foruden symbolet med kun én forhøjning på oversiden findes også symbol D (med to forhøjninger) i Cougnac. (Disse huler blev fundet af Jean Mezet på grundlag af oplysningerne fra en pendulforsker, der havde afsløret dem på et landkort ved hjælp af penduludslag).

5. Las Chimeneas (Puento Viesgo, Provinsen Santander, Spanien)

Symbol E befinder sig lige ved siden af de firkantede former. Datering: I begyndelsen af Mag-

Types of unknown objects portrayed in the Palaeolithic caves of France and Spain

dalenien-perioden, kort efter 20.000 f. Kr. Hulens indgang befinder sig på Monte Castillo, i nærheden af Pasiega-hulen.

6. Altamira (Santillana, Provinsen Santander, Spanien)

En af de berømteste af de fransk-spanske huler, S-formet, over 200 m lang. Her finder man de tre typer F, G og P. Her finder vi, for første gang side om side, to tegninger placeret således, i relation til hinanden, at virkningen understreges yderligere (P).

Type G-6 så vel som P findes fortrinsvis på loftet og i alle mulige positioner, flere gange i grupper på to eller flere. Særlig bemærkelsesværdigt er det, at loftsafsnittene med UFO-lignende objekter kun fremviser disse typer, mens en anden del i nærheden er opfyldt med et antal bisoner, der står tæt ved siden af hinanden og endog går ind over hinanden. Derfor opstår det indtryk, at maleren ville betone disse specielle formers betydning og understrege deres fuldkommen afvigende karakter.

De tallerkenlignende objekter danner bogstavelig talt en slags vakuum om sig. Symbol F-6 befinder sig i det nederste galleri, over 150 m fra indgangen.

Leroi-Gourhan daterer hulen i Altamira til omkring 12.000 f. Kr., Breuil derimod til henimod 10.000 f. Kr.*)

7. Les Combarelles (Distrikt Les Eyzies, Dordogne, Frankrig)

En lang snæver, snørklet gang på 237 meters længde, der åbner sig ved foden af en høj, overhængende klippe. En hule med udskæringer og graveringer, ikke med malerier.

Der findes mange forskellige symboler, deriblandt et mærkelig uvirkeligt ansigt (i modsætning til de meget naturlige dyrefremstillinger) med en besynderlig hjerneskal, mandelformede, men lodret stillede øjne, med markeret hage, men uden mund (J-7). Derunder er der tre mærkværdige former, liggende ovaler med nållignende linier i (I-7); i hulens indre finder man flere gange tegnet H-7 efter hinanden og ligeså formen F i forskellige variationer.

---

*) Altamira-hulerne er desværre nu lukkede for offentligheden, da malerierne led under de vekslende temperaturer, som publikums-besøgende afstedkom. Undertegnede havde i 1955 den store lykke at opleve malerierne – desværre uden den gang at være opmærksom på eventuelle UFO-„forekomster"! *IOKj.*

Ved enden af hulen på højre hånd lige ved siden af en prægtig bison i profil findes de bedst fremstillede (F-7). Desuden er der andre menneskelige figurer, dog så lidt lig mennesker af vor slags, at Leroi-Gourhan kommenterer: „Næsten alle ansigter viser dyrelignende profiler, som om de bar dyremasker ...“ Hulens alder anslår forskeren fra ca. 12.000 f. Kr. i midten af Magdalenien-perioden, til omkring 10.500 f. Kr.

8. Font De Gaume (Distrikt Les Eyzies, Dordogne, Frankrig)

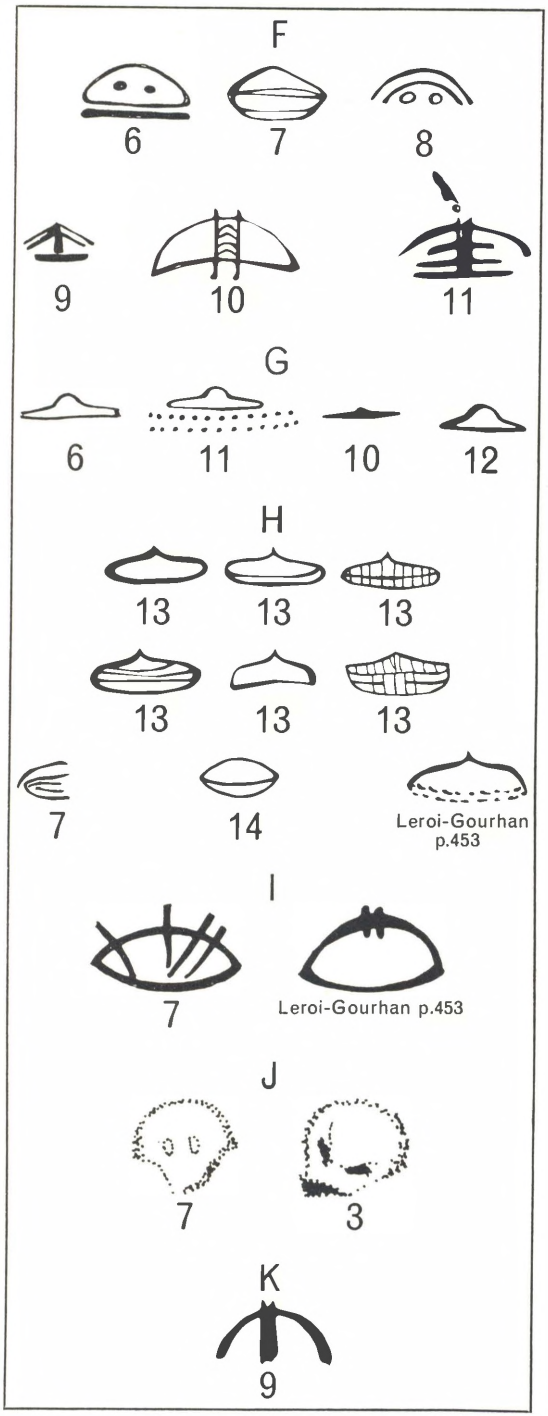
Også denne er en korridor på 130 meters længde, men med to sidegallerier og en række forgreninger. Her findes mange former af type F, udmærket tegnet og identisk med F-7 eller F-16. (?) En af dem (F-8) ligner særlig meget F-6 fra Altamira, skønt hulerne ligger 500 km fra hinanden. I den litteratur, der omhandler disse emner, hedder denne type „tectiform“, altså tagformet. Den gav anledning til forskellige teorier. Leroi-Gourhan klassificerer dem alle til tiden omkring 12.000 f. Kr.

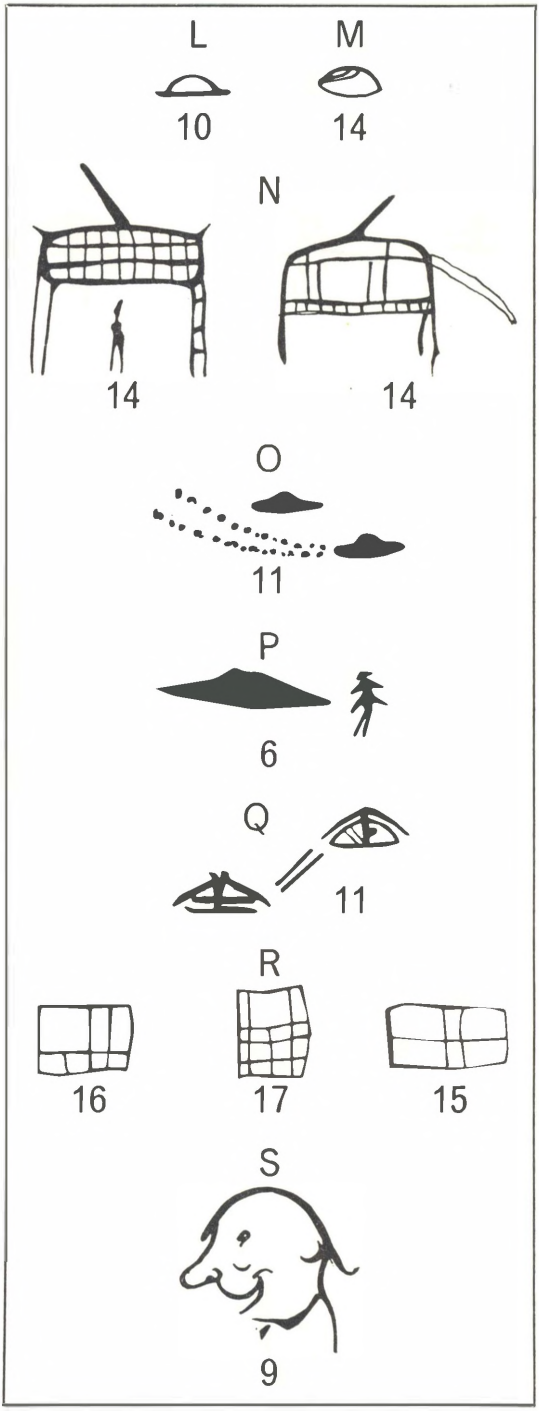
9. Rouffignac (Distrikt Fleurac, Dordogne, Frankrig)

En enorm labyrint, over en kilometer lang, bemalet fra ca. 300 m fra indgangen, med talrige sidegange. Her findes formerne F-9 og K-9 (den sidste kun i ét eksemplar). Ved enden af det højre galleri befinder sig flere menneskelige ansigter, deriblandt J-3 og J-7, fremstillet delvis alvorligt og delvis med humor. En af dem (S-9), som synes at være noget i samme retning som en moderne karikatur, åbner munden i højt humør og viser, at tilfredshed heller ikke dengang var ukendt.

10. Les Trois Frères (Distrikt Montesquieux – Aventès, Ariège, Frankrig)

Denne hule blev verdensberømt på grund af sine velkendte dansende troldmænd eller dansende guder, der i lang tid gik for at være de eneste menneskelige fremstillinger fra den epoke. Men ufologernes øjne bliver mere tiltrukket af symbolerne F-10, G-10 og L-10. Af F-10 findes der flere i „Galleri Hémione“; med den tilhørende stige udgør det et af de mest bemærkelsesværdige symboler fra den tid. Ligeså mærkværdig er type L. Mon maleren fra dengang skulle have malet en omvendt barberkop, en hjulkapsel eller en britisk soldats flade hjælm? Hvad er det da? Det samme gælder for type 1-7 med dens „antenner“. Datering omtrent den samme som Les Combarelles, Rouffignac og Font de Gaume.

11. Niaux (Ariège, Frankrig)

Denne udstrakte Pyrenæer-hule er af lige stor betydning for præhistorieforskeren og for ufologen. For her findes talrige type G symboler og som i Altamira ofte i grupper, især ca. 600 m fra indgangen. I mindst to fremstillinger af typerne F og G (0-11 og Q-11) betyder symbolerne åbenbart mere, da de er anbragt i forgrunden. Q-11 antyder en bevægelse , endog en start eller måske en af disse lysstråler, der så ofte iagttages mellem to flyvende UFO'er. Også 0-11 tyder på bevægelse (måske endog en kondensstribe? UN. Red.) Datering: Ca. 12.000 f. Kr.

12. La Cullalvera (Ramales, Provinsen Santander, Spanien)

En kæmpemæssig hule, hvoraf kun ca. to kilometer er udforsket. Malerierne findes ca. 700 m fra indgangen i en større forgrening på venstre side, flest af type G. Datering: Magdalenien-kultur, IV. periode, ca. 12.000 f. Kr.

13. La Pasiega (Puento Viesgo, Provinsen Santander, Spanien)

Denne korridorformede hule på 100 meters længde indeholder et helt sortiment af tegn af type H. Det særlige ved dem er, at de er fuldkommen identiske med de objekter, som Dr. X beskriver i særudgave nr. 3 af Flying Saucer Review side 3. Er det et tilfælde? Hvem kan vide det?

I La Pasiega er disse objekter ofte malet vandrette og ofte også lodrette – som hos Dr. X – ofte med lodrette linier og ofte uden disse (også som hos Dr. „X"). Datering: Den ældre del af hulen, uden malerier, bliver anslået til ca. 13.000 f. Kr., den øvrige til ca. 12.000 f. Kr.

14. Ussat (Ariège, Frankrig)

Denne Pyrenæerhule, mindre interessant for præhistorikeren, er for UFO-forskeren måske den mest storslåede af dem alle, nemlig på grund af symbolerne af type N, som Leroi-Gourhan kalder „enestående", „skønt de let lader sig indordne under de tagformede".

Det er fantastisk at antage, at hin epokes mennesker, klædt i dyreskind og bevæbnet med stenøkser, ud af ren fantasi skulle have tegnet objekter, der i så usandsynlig høj grad ligner de i vor tid observerede UFO'er med deres fire landingsben, med antenner og stiger og geometrisk anlagte udbygninger. Og for at spænde vor forundring til det yderste, ser vi i skitsen af den menne-

skelige skikkelse under begge malerierne af type N ganske nøje proportionerne af vort månelandingsfartøj eller det af Antonio Villas Boas beskrevne UFO.

Datering: Slutningen af Magdalenien-kulturen, ca. 10.500 f. Kr., ifølge Breuil.

15. El Castillo (Puento Viesgo, Provinsen Santander, Spanien)

En indviklet labyrint i nærheden af La Pasiega og de andre huler i denne egn med en mængde symboler, mere eller mindre svarende til type H. Mange mangler kun de fire „ben" for at være nøjagtige modstykker til tegningerne fra Ussat. (Se type P.) Datering: Ca. samtidig med Altamira (ifølge Leroi-Gourhan).

16. Lascaux (Distrikt Montignac, Dordogne, Frankrig)

Skønt af stor betydning på grund af sine enestående kunstværker er denne hule ikke indbringende for ufologen. Jeg har kun omtalt den på grund af de firkantede tegninger (R-16).

17. Le Gabillou (Distrikt Sourzac, Dordogne, Frankrig)

Her er det samme tilfældet som i Lascaux. Også den har en kvadratisk tegning (R-17).

Vage formodninger

Denne artikel har udelukkende det beskedne formål at anspore kompetente forskeres videbegærlighed. Realiteterne i de præhistoriske tider er så forskellige fra, hvad de er i vor tid, at kun kendere af UFO-litteraturen kan erkende betydningen af ligheden mellem visse hulemalerier og fænomenerne på vor himmel.

For at erkende sådanne paralleller er det ikke nødvendigt at tro på eksistensen af de flyvende tallerkener. Det er nok at fastslå, at de omtalte tegninger i hulerne stemmer overens med de beskrivelser, som tusinder af mennesker i vore dage giver af flyvende objekter, observerede på himlen eller landede, og det nøjagtigt lige indtil enkeltheder.

Dermed bliver de hidtidige vage spekulationer med hensyn til betydningen af de UFO-formede tegninger ført ad absurdum, hvortil foruden de naiveste (signaturer af kunstnerne, magiske tegn i forbindelse med ceremonier, grænseafmærkninger i lighed med vore færdselsskilte, skrifttegn osv., osv.) også hører de forrykteste, nemlig, at det kunne dreje sig om sexsymboler, hvilket endog engang blev overvejet af professor C. G. Jung. (Det er måske ikke helt forrykt at forestille sig, at huleboerne var optaget af spm. og slægtens videreførelse. F. eks. kan typerne F-7 og H-14 med lige så stor ret tolkes som sex-symboler. Det er straks sværere med f. eks. type F-10 eller P-6 *IOKj.)*

Huletegningerne og de moderne UFO-ruter

Forskere af præhistoriske kulturer har fastslået, at samtidig med kulturen i de fransk-spanske huler opstod noget lignende mange steder i Europa, således i Belgien, Nordtyskland, i Ruslands europæiske del, i Polen, Italien, Ungarn og andre steder. Det enestående er imidlertid, at de tegninger, der er os velkendt fra UFO-observationer, kun findes i de fransk-spanske huler, intet andet sted i Europa, (Man bør nok være forsigtig med så kategoriske udtalelser. *IOKj.)* og at disse huler næsten alle ligger langs med den såkaldte BAVIC-linie, den rute, som i de to sidste årtier gentagne gange er blevet frekventeret af UFO'er, som de særlig hyppige observationer dér beviser. Næsten samtlige nævnte huler i Frankrig ligger gennemgående fra to til højst ni kilometer fra BAVIC-ruten, så at der her findes et indre forhold, som det lønner sig at gennemtænke.

Såvidt rækken af franske huler. De spanske ligger ikke helt så tæt ved BAVIC-ruten. Skønt der også her ligger nogle ikke så kendte, mindre huler nær ved ruten, befinder hovedparten af de berømte kaverner sig op til hundrede kilometer derfra. Kun hulen i Ariège er knap 200 km derfra. På trods af dette er det de spanske huler, som fremviser de to modeller af de i vor dage observerede landede UFO'er, og disse ligner i det store og hele endog vort mest moderne månelandingsfartøj. Men dateringerne beviser, at Pyrenæerhulernes civilisation udgik fra La Vézère i Frankrig, hint centrum blandt bemalede huler, hvor de første UFO-tegninger dukkede op, og det ganske nøjagtigt på BAVIC-ruten og intet andet sted!

Lad os sammenfatte! Alt dette er naturligvis et rent tilfælde. For så længe moderne UFO'er ikke er andet end fantasi, opfundet af tossehoveder, der har læst for mange utopiske romaner, og BAVIC-ruten er en illusion, må vi antage, at urmennesket fra dengang må have læst for megen dårlig litteratur, for hvordan skulle han ellers være kommet på de tanker at forevige flyvende tallerkener med en uhørt nøjagtighed i sine huler? Hvis han har opfundet dem, og en Condon-rapport vil bevise, at de samme fænomener i året 1969 kun er vejrballoner, temperatursvingninger, hallucinationer og lignende, så tør vi også tro, at

UFO'erne fra Magdalenien-kulturens tid var flyvemaskiner og vejrballoner!

Sammendrag: I. v. Jacobi fra Flying Saucer Review, nov.-dec. 1969. UFO-Nachrichten, marts 1970. /BK.

For 71 år siden...

Dato: September 1899.
Tidspunkt: Tidligt på aftenen.
Sted: Tring. Herfortshire.

I et brev til South Herts. UFO Investigation Group fortæller en 83-årig mand om en observation, han havde for 70 år siden, af en uidentificeret flyvende objekt. Beretningen er taget med her, fordi den ligner flere af nutidens rapporter. Han skrev følgende –

„Skønt jeg bliver 83 næste mandag og observationen fandt sted for 70 år siden – har jeg en udmærket hukommelse, og hver detalje står klar og tydelig for mig.

Tilstedeværelsen af uforklarede objekter, der flyver i luften er ikke, som man måske skulle tro, et nyt fænomen. Et sådan objekt viste sig nær ved Tring i september 1899 og ca. en halv snes drenge (jeg var en af dem) havde en udmærket udsigt til det.

Vi havde spillet kricket på „Mortimer Hill" sportspladsen. Solen gik ned, mændene, som arbejdede i deres kolonihaver på den anden side hegnet gik hjem, og til sidst blev det for mørkt til at spille ordentligt, og vi trak gærdepinden op. Vi begyndte alle at gå hjemad, men da vi nåede lågen ud til vejen, var der en dreng, der sagde: „Hvad er det?" og pegede mod sydøst. Vi kiggede alle i den retning og så en stor, lysende bold eller kugle på vej nordpå, omtrent med en fart som en travende hest og ca. ti yards over jorden. Lyset var klart i midten og aftagende ud mod kanten, og da den kom nærmere kunne vi se, den rullede afsted. Vi blev ikke forskrækkede, for vi bedømte, den ville passere to eller tre hundrede yards fra det sted, vi stod. Naturligvis havde ingen af os nogen sinde hørt om flyvende tallerkener eller UFO'er, men vi havde det indtryk, at den var under kontrol af en slags. Vi så den passerede og derefter standsede den, ventede et øjeblik og fløj bort i et ret vinkel mod øst. Den så ud til at være fire eller fem yards i diameter og rund som en bold, afgjort ikke diskos- eller tallerkenformet."

Fra Fred O. Gardner,
South Herts. UFO Investigation Group.
Isle of Wight UFO Invest. Soc., jan. 1970. /BK.

- og i 1927...

Barn fikk stryk for å ha rapportert merkelig objekt – gjentar historien 42 år senere

Helt tilbake i 1927 da oberst Chas. A. Lindberg fløy over Atlanteren, ble en liten 5 år gammel gutt i West Frankfort, Ill., sendt til butikken en deilig dag i mars eller april (han er ikke sikker på måneden) og da han kom tilbake fikk han juling (smæk) av moren for å ha fortalt en „diger skrøne" som forklaring på at han kom så sent tilbake.

Den 26. desember 1969 ble historien om hvad gutten hadde sett, fortalt til Art Epstein, John Priesack og David Schroth, APRO-etterforskere og medlemmer av St. Louis UFO studiegruppe. Den lille gutten, nå en respektert forretningsmann, husker historien meget godt og fortalte følgende til etterforskerne:

Observatøren (han ønsker ikke å offentliggjøre navnet) var på vei til butikken, et kvartal hjemmefra. Han så tilfeldigvis mot vest og så der mot himmelen en blinkende skive som kom mot ham.

Den stoppet og holdt seg ubevegelig over huset rett over gaten der han stod, ca. 30 meter borte. Det var en stor sfæreformet gjenstand, næsten like stor som huset den svevde over. Han anslår at objektet må ha hatt en diameter på ca. 12 meter og den syntes å være fremstilt av et helt glatt blankt materiale lik rustfritt stål. Ingen skjøter eller var synlige.

Det var en „gondol" under gjenstanden som den dannet et harmonisk hele med. Da gjenstanden nærmet seg roterte den fra høyre mot venstre, men omdreiningen stoppet da gjenstanden ble stående stille over huset.

Han husker at fire eller fem luker rund gondolen åbnet seg samtidig og at innsiden af denne var opplyst. Fargen på lyset var blåhvit som moderne buelys. Det kom under hele observationen ingen lyd fra gjenstandden.

Etter å ha svevet over huset en stund, drev gjenstanden ca. 30 meter mot høyre og stoppet igjen. På dette tidspunkt så gutten noe som liknet

en tynn tråd som reflekterte lyset, bli senket rett ned fra bunnen af gjenstanden. Uttrykk som „glasstav" eller „blyanttynt rør" eller tråd syntes å passe best som beskrivelse. Like etter ble lukene stengt, gjenstanden begynte å rotere og forsvandt i samme retning som den hadde kommet fra. Åpningen og lukkingen av lukene kan best sammenliknes med virkningen av en Irislukker på et moderne kamera.

Observatøren anslo at hendelsen varte ca. 30 minutter. Han husker at han så nøye på det stedet som gjenstanden hadde svevet over da han gikk forbi dagen etter. Det så ud som om det var tømt olje på bakken som senere var tørket inn.

Redaktørens notat: Herr Epstein, herr Priesack og herr Schroth var gjester i „Hot Line" programmet til radioasjonen WILY, Centralia, Ill., den 26. desember. Spørgsmål ble telefonert inn til stasjonen og panelet svarte. Herr Epstein uttalte at deres medvirken i programmet var arrangert av fru Rosetta Holmes fra Carlyle, Ill. Hun er en utrettelig ufolog og er blitt en god venn av redaksjonen pr. korrespondanse. Vi håper å møte henne personlig en dag.

Skylook, febr. 1970. /PLH.

Et kuriosum...

UFO-folket har levet på havbunnen i 10.000 år hevder amerikansk antropolog.

Var Buddha, Muhammed og Jesus opplært av romvesener for å lede de destruktive menneskene inn på nye, bedre veier?

av Harry F. Edgington

Skapninger i flygende tallerkner landet på Jorden for 10.000 år siden for å lære de primitive mennesker bedre levemåter. Men mennesket var så grådig og hadde slike destruktive tendenser at skapningene vendte seg bort i avsky. De gikk under vannet og fortsatte sin jordiske tilværelse der.

Dette lyder som galskap for folk flest. Men for dr. Roger W. Wescott, 44 år, professor og sjef for antropologisk avdeling ved Drew University, Madison, New Jersey, USA, er dette mer enn en velfundert teori – det er alvor.

Professor Wescott mener at UFOs (eller mer kjent som „flygende tallerkner") med jevne mellomrom blir sendt opp fra skapningenes undersjøiske base for å undersøke om jordboerne har forbedret seg.

Ifølge dr. Wescott tar disse ikke-jordiske vesener med seg utvalgte mennesker tilbake i havet hvor de trenes ifølge spesielle prinsipper. Undertiden blir noen av disse spesialtrente menneskene sendt tilbake til landjorda for å virke som ledere.

I tidens løp har skikkelser som Buddha, Jesus, Muhammed, Djengis Khan og Attila blitt sendt ut på lederoppdrag. Noen forble gode, mens andre falt igjennom og ble korrupte som det „vanlige" mennesket.

Intervjuet i sitt hjem i nærheten av Drew-universitetet, sa dr. Wescott:

– Jeg tror at tallerken-folket ble sett på som guder av våre forfedre. De begynte å oppdra menneskene, men så skjedde det som senere har vært ganske betegnende for menneskeheten – de begynte å beherske sine omgivelser og dermed utviklet man også krig, slaveri og grådighet.

Tallerken-folket måtte søke tilflukt under havflaten hvor menneskene ikke kunne nå dem. Herfra kunne de observere menneskene og kanskje senere hjelpe dem.

– Dette hjelper til å forklare to av de mest seiglivede legender som finnes så å si blandt alle folkeslag, sier professor Wescott. – Den ene legenden går ut på at engang gikk guder omkring på jorda og lærte menneskene. Men gudene dro sin vei da menneskene fikk ødelæggelseslyster.

Den andre legenden har sitt utspring i Atlantis som engang var et velutviklet land, men som så ble utsatt for en katastrofe og sank i havet.

– Denne Atlantis-legenden kan være en fordreining av en virkelig hendelse, som ikke var noen katastrofe, men kanskje en forflytning av tallerken-basen fra jordoverflaten til havbunnen. Siden den gang har tallerken-folket bare besøkt kontinentene som observatører.

Professor Wescott har vært ansatt ved Drew-universitetet siden 1966 og har fire eksamener fra Princeton University, foruten sosialantropologiske studier ved universitetet i Oxford i England.

– Da de spesialtrente menneskene ble satt til å virke på jordoverflaten, gjorde noen en god innsats, andre ga opp og dro tilbake til havbunnen, mener dr. Wescott – Dette kan forklare de religiøse overleveringer om hellige personer som helt plutselig forsvant fra jorda og opp i himmelen.

Dr. Wescott tror også hans teori kan gi en forklaring på de utallige UFO-observasjonene opp gjennom årene.

– Mange av UFO-rapporterne går ut på at tallerkener er kommet opp av, eller dukket ned i sjøen. Videre finnes rapporter om skapninger sett i nærheten av UFOs, så like mennesker flest at der er grunn til å tro at dette er etterkommere av de mennesker tallerken-folket tok med seg en gang i fjern fortid.

Dr. Wescott forteller om noen av de fakta som er byggeklossene i hans teori: – Påstander om at besøkende fra verdensrommet har besøkt jorda har eksistert i tusener av år. Et eksempel er det stadig gjentatte „fuglemenneskemotivet" i forhistorisk kunst. Menn med fuglehoder ble i Europa malt for 15.000 år siden. Det samme motivet dukket opp igjen i Peru før Kr. f. I både jødisk, kristen og muhammedansk religionshistorie er de guddommelige budbringere eller englene utstyrt med fuglevinger. Dette kan bety at menneskeliknende skapninger har nedsteget fra himmelen, sannsynligvis i farkoster, som det primitive mennesket bare kunne forklare som fugler.

– Bibelen indikerer også besøkende fra verdensrommet. Vi hører om Jacob, sønn til Isak, som skuet en stige som nådde like opp i himmelen og han så Guds engler gå opp og ned stigen. Dette refererer seg kanskje til en stige fra et svevende romfartøy på hvilken besetningen gikk opp og ned, hevder dr. Wescott.

– I første kapittel i Esekiels bok får man en beskrivelse av glødende hjul som kom til Jorda med levende skapninger som så utt som mennesker. Dette kan ha vært romskip og astronauter, mener dr. Wescott.

– Det har også vært andre ting opp gjennom historien som kan tolkes som UFO-besøk. For eksempel, sirkel-symboler er blitt brukt i mange religioner. De kjempemessige steinblokkene som er plassert i en sirkel ved Stonehenge, England, kan ha vært et tallerken-symbol skapt av fortidsmennesket som så et slikt tallerken-skip.

Hulemalerierne fra Sahara og Turkestan-steppene i Sovjetisk Asia forestiller menneskeliknende skapninger med overdimensjonerte hoder. Dette kan tolkes som individer iført romhjelmer.

– Jeg tror at tallerken-folket som kommer fra en mye mer avansert sivilisasjon enn vår egen, har vært på Jorda lenger enn oss selv, sier dr. Wescott og fortsetter: Slike skapninger kan sikkert lett oppnå en alder på flere tusen år. Husk at det finnes enkelte livsformer her på Jorda som bare lever i noen minutter. Hvordan kan det ikke da tenkes at atter andre livsformer kan leve den mangedobbelte tid av hva vi kan?

– Jeg tror at romfolket vil være villige til å gjenoppta kontakten med oss hvis vi bare kunne kvitte oss med vår egen ødelæggelseslyst. Dette ville i såfall åpne døren for en teknologi som vi bare tør drømme om i dag.

Rogalands Avis, 16. des. 1969.

KRIGSTIDS-UFO . . .

Observasjon fra sidste krig, rapportert i italiensk publikasjon

Redaktørens notat: Vi takker Mrs. Wm. F. Christian, medlem av UFO studiegruppen i St. Louis for å ha sendt oss en oversettelse fra det italienske (UFO-)magasinet CENTRO UNICO NAZIONAL, Bologna, Italia.

Vi skal starte en ny spalte viet Flygende tallerkner. Følgende er den første av våre UFO-rapporter. Dette signerte brev er fra en av våre lesere.*)

Jeg er en ivrig leser av Deres blad og har nå tatt mot til meg for å skrive til Dem herr redaktør av „Il Candido". Jeg har bevart i hukommelsen hvad jeg engang så for 24 år siden, i 1944 under krigen. Tyskerne var da i nord og amerikanerne i syd. Jeg var på oppdrag til Porta Venezia. Jeg var godt skolert i å identifisere hvilketsomhelst våpen fra hvilkensomhelst nasjon. Jeg hadde også spesiell trening i å bestemme alle flytyper eller andre luftfenomener. Mitt syn var notert som 20-20, altså førsteklasses, hos militærlegen. Jeg er nå 44 og jeg vil påstå at jeg er ved mine fulle fem. Jeg har en god stilling i et solidt firma.

Det hente, tror jeg, den 17. oktober 1944. Jeg var på spesialoppdrag for min bataljon N. P. Selv nå kan jeg bare fortelle at jeg var på sabotasjeoppdrag mot tyskerne. Jeg led ikke den gang eller senere av hallusinasjoner. Jeg skal nå fortelle nøyaktig hvad jeg så, for jeg husker det som om det skulde ha skjedd igår og jeg vil aldri glemme det.

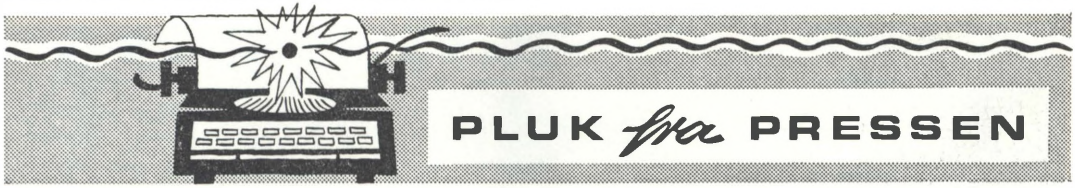
Jeg var tilfots og nærmet meg Piazzale Loreto da jeg hørte noen rope. Min hånd tok automatisk etter revolveren og jeg gikk forsiktig mot skrikene. (Jeg var ca. 100 meter borte i øyeblikket). Da jeg nådde frem til de personer som ropte, kom der stadig flere til og all trafikk stoppet. Folk sprang mot noe å gjemme seg bak, alt mens de så opp mot himmelen over Piazza'en. Alle syntes temmelig oppskaket. Jeg så meg hurtig om men oppda-

*) Introduktionen i tidsskriftet „Il Candido".

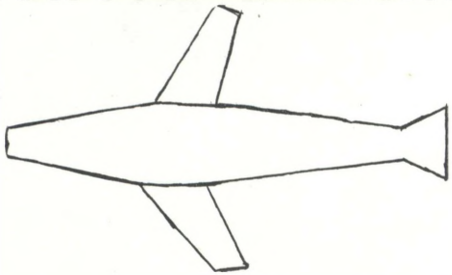
get ingen fare i de nærmeste omgivelser. Så festet jeg meg ved at folk så opp i luften. Jeg så da opp og følte meg plutselig som forstenet. Jeg kunde ikke bevege meg og stod som en støtte med hånden stadig på revolveren. Der var den, en stor skive som en diger stekepanne uten håndtak, kopperfarget og likesom glødende. Himmelen var klar og det var utpå ettermiddagen. Tankene raste gjennom hodet for å finne ut hvad dette kunde være, men måtte medgi at dette var helt nytt for meg. Luftforsvaret satte på sirenene for flyvarsling. Jeg sa til meg selv mens jeg stod der, „Å min Gud – det må være et nytt, djevelsk våpen som tyskerne har tatt i bruk." Det var 2 a 3 minutter eller lenger at skiven hang ubevegelig over Piazza Loreto ca. 300 meter oppe fra oss. Så plutselig forsvandt den ut av sikte på et øyeblikk, skjønt den hadde hengt der helt ubevegelig. Sirenene stoppet og jeg ble stående der og kikke på den klare himmelen over meg. Jeg kunde ikke forestille meg hva det var jeg hadde sett. Inntil denne dag har jeg ikke sett noe liknende. Menneskene kom frem igjen fra deres skjul, trafikken kom igang igjen og jeg fortsatte undrende.

Hvis noen som var ved Piazzale Loreto leser dette, vær så vennlig å skrive til „Il Candido" og la observasjonen bli kjendt. Mange har tidd stille om hvad som skjedde den oktoberdagen i 1944 av frykt for å bli betraktet som sinnsyke. Jeg bekrefter, herr direktør å ha sett en flygende skive. Det var ikke noen hallusinasjon.

Gioacchino Robatto (Sign.)
SKYLOOK' FEBR. 70'.
/PLH

Merkelig himmelegeme sett over Hammerfest

Flere familier i Rypefjord ved Hammerfest observerte mellom klokka 20 og klokka 21 forleden kveld en himmelgjenstand som så ut som et fly, men som sto stille på himmelen i bortimot en time Gjenstanden ble observert over Tyven, hvor den sto helt stille i en lang stund før den liksom seg med vinddraget i nordvestlig retning.

– Det så først ut som en drage, sier Kort Reiertsen, en av dem som iakttok fenomenet. Men den var høyt oppe, jeg vil anslå 3000–4000 meter. – Jeg iakttok gjenstanden i kikkert og anslo den til å være ca. femten meter lang, kanskje lengere. Det var god tid til å studere den så jeg gjorde en skisse av den som er ganske nøyaktig slik den tok seg ut for oss som så den, sier Kort Reiertsen. – Den hadde butt nese og korte tilbakestrakte vinger. Halen minnet ikke lite om en fiskespor.

Over ser vi Reiertsens skisse av den underlige gjenstanden.

KORT FOR HOVEDET

Borgmester Paul Cassel i Ogallala i Nebraska siger: „Hvis Jorden bliver overvåget af flyvende tallerkner fra det ydre rum, forekommer det os da logisk, at de vil lande et sted, hvor der er „lokkemad"." Det er netop, hvad Ogallala har lavet. De har malet deres nye vandtårn med flourescerende måling, og om natten ligner det med sin forvirrende lysen en flyvende tallerken. Folk havde rapporteret en genstand med roterende orange lys, en grønt flourescerende glød og skikkelser, som kigkede ud af dens otte koøjer. Borgmesteren håber „det vil tiltrække rejsende, ikke blot fra det ydre rum, men også fra planeten Jorden".

Skylook, feb. 70. /IOKj.

Mysterium over flåtebase

„Følg fuglene til Victoria" er i reklamespråket en av de mest uttryksfulle måter å beskrive den rolige sjarme til denne deilige rosenes by i Vestcanada på. Den har en sjarme som trekker tusener av besøkende hvert år og, korrekt eller ikke, blir den sammenliknet med et stykke av „Gamle England".

Men bak Victorias vakre fasade gjemmor det seg et aspekt av en helt annen natur, for dette er den viktigste utpost til Canadas Stillehavs-For-

Et af Reginald Neal's fotografier. Genstanden yderst th. er bragt i udsnitsforstørrelse på næste side. De 4 genstande tv. foretog først et zig-zag-fald fra „fører-UFO'et", steg igen til positionen, vist på fotoet og forsvandt derefter. Nederst endnu et objekt.

svarsorganisasjon. En del av Victorias militære kompleks er den Canadiske forsvarsbase ved Esquimalt der krigsskipene danner en kraftig kontrast til de livlig malte ferger på havnen.

Hermanus Voorsluys, en amatørastronom, bor i den del av Victoria som har utsikt til Esquimalt. Av gammel vane så han en september aften i 1968 opp mot natthimmelen og oppdaget da et merkelig lys høyt over Esquimalt havn.

„Det var en orangefarget glød omtrent 20 grader over horisonten", fortalte han oss. „Det kom langsomt opp fra syd og stod en stund stille. Så ble det plutselig flammerødt og noe som liknet avfall dalte net mot bakken. Etter dette ble gløden svakere og gikk plutselig ut som når en lyspære slukkes."

Han så samme fenomen flere gange senere, det varede normalt flere minutter; og da han ble uhyre nysgjerrig, nevnte han det til en nabo, Reginald Neal, en pensjonert offiser fra et politikorps som hadde tjenestegjort i India, og denne ble med på utkikk etter fenomenet.

Ikke lenge etter ble Neal også vitne til fenomenet, derpå begges familier og derpå naboskapet og tilslutt ble man enige om å filme dette. Den 29. september mellem kl. 20 og 20.30 da de som vanlig stod klar med kameraene, ble de belønnet med en flott observasjon og tok en del billeder. Neal brukte telefotolinse.

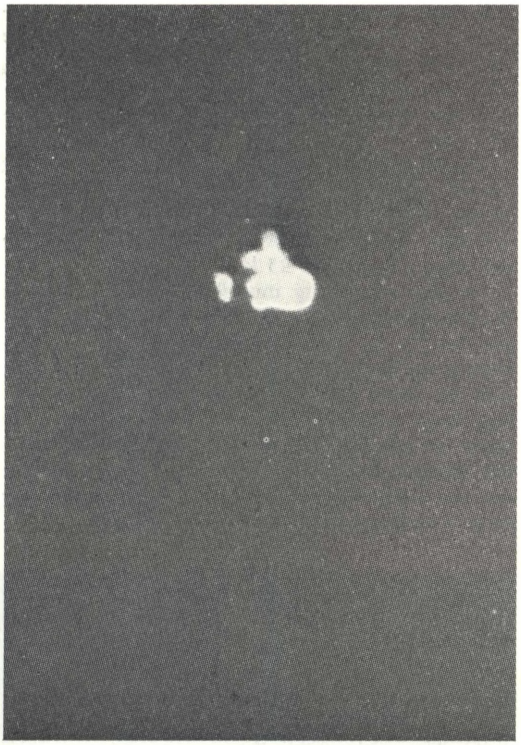
Da de undersøkte resultatet, ble de klar over at de hadde fått tak på noe som ikke kunde forklares, og satte seg derfor i forbindelse med myndighetene. Dette resulterte i at Voorsluys ble interwiewed 3 ganger og Neal 2 ganger av en representant for Sjøforsvarets Forskningslaboratorium i Victoria.

Om Neals foto sa representanten at dette var „det beste UFO-billede" de noensinde hadde sett, noe som kunde tyde på at dette på ingen måte var et isolert tilfelle.

Da han fylte ut forsvarets rapportskjema, sa Neal: „Det var sikkert ikke et (naturligt) himmellegeme idet det forandret kurs, beveget seg med forskjellige hastigheter, forandret farge fra blåhvitt til mørk orange, en gang til dyprødt og at det normalt stod helt stille fra noen sekunder til flere minutter. Avstanden var for stor til at formen kunde bedømmes og desuten var den for sterkt lysende."

Voorsluys' rapport var omtrent enslydende.

Interwiewene ble foretatt i Victoria men den endelige analyse ble foretat ved det Nasjonale Forskningsråd i Ottawa som fikk seg tilsendt fire

Forstørrelsen af „fører-UFO'et" th. på side 150 er taget med et Exakta spejlreflekskamera, 135 mm objektiv, blænde 3 (?) belysningstid 11 sekunder, film: Dynachrome ASA 25.

billeder av objektet. Svaret fra en derværende embedsmann lød slik:

„Desverre er jeg ute av stand til å komme til en endelig konklusjon på grundlag av det som fremkommer på deres fotos. En ting er jeg imidlertid temmelig sikker på og det er, at detaljen på det observerte objekt skyldes en svak bevegelse av kamaraet og ikke en virkelig detalj. De øvrige lyspunkter som kan være stjerner eller lys i horisonten viser tydelig den samme struktur.

Jeg skulle anta at det De fotograferte var en punktformet lyskilde som bekrefter Deres visuelle observasjoner. Lysintensiteten i forhold til stjernene skulde antyde at det enten var et nødblus, en eksperimentballon med lys eller muligens et eksperimentfly."

Ut fra disse bemerkninger er det tydelig at NRC ikke har undersøkt saken nøye, eller overhodet ikke, idet de ellers ville ha bragt på det rene, som vidnerne gjorde det, at der ikke var

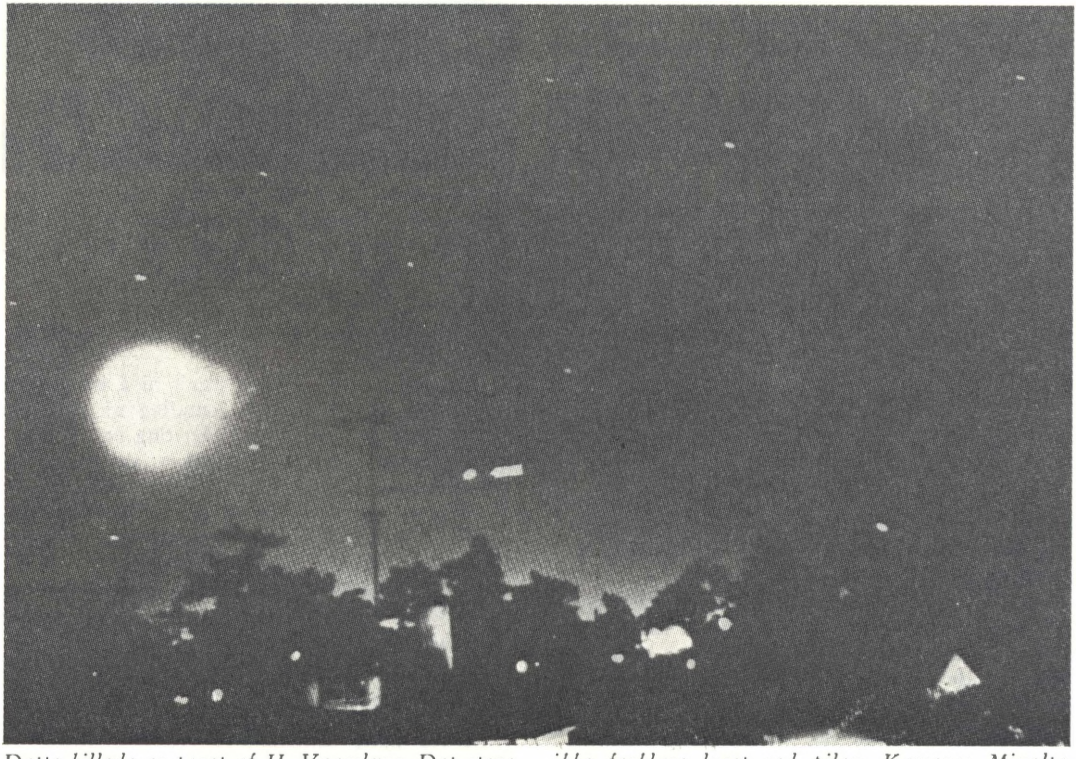
ballonger eller nødblus af nogen art i nærheden på det tidspunkt. En opplyst ballon ble oppsendt den kvelden fra Sydney (Victoria) Meteorologiske stasjon, men dette var minst 45 minutter etter de to menn hadde hatt deres observasjoner.

Signallys blir av og til oppsendt fra U.S. Coast Guard (Kystbevogtningen) ved Port Angeles, Wash., over 50 km sønnenfor. Disse når imidlertid ikke opp over noen hundre fot og kan ikke sees lenger borte enn 25 km.

En mer sannsynlig mulighet vilde ha vært et illuminasjonslys, også fra Port Angeles. De droppes fra fly ca. 1.000 meter oppe, henger i fallskjerm og kan ses 80 km borte på en klar natt, men de varer ikke over 3 minutter. Det merkelige lyset som ble sett av de to vitner varte minst 15 minutter. Dessuten dalte det ikke, idet det beveget seg omkring og stoppet opp. Siden det var vindstille den kvelden, er det usannsynlig at en fallskjerm vilde ha oppført seg slik.

Med hensyn til eksperimentfly, er det jo dette som stadig går igjen i „forklaringene", men hvis det skulde ha vært et slikt, var det sandeligt svært lite dristig. I henhold til Voorsluis gjentok det nesten identisk de samme øvelsene hver kveld. En skulde tro at et eksperimentfly vilde ha et mer assortert utvalg.

Det var en annen omstendighet som, skjønt den var utelatt i den offisielle rapport fordi den ikke manifesterte seg vedkommende natt, kan ha en viss betydning i saken. To ganger hørte vitnene noe som de beskrev som „en meget lav vibrerende lyd" som de mente skrev seg fra objektet. Lyden kan ha vært (trafikk)støy fra byen, men i et av tilfellene, var de ikke i byen. Da de var nysgjerrige over de flammende deler som falt fra objektet, hadde de kjørt et godt stykke fra byen til en strand hvor de trodde delene kunde ha falt ned. De fant intet uvanlig og lyset var borte, men som de stod der i stillheten nede ved sjøen, hørte de denne merkelige lyden, helt ulik noe de tidligere

Dette billede er taget af H. Voorsluys. Det store lys tv. er Månen, de øvrige lys er identificeret som stjerner af en professionel astronom. Denne kunne ikke forklare lyset ved pilen. Kamera: Minolta 24x36, blænde 2, belysningstid 10 sekunder, film: Kodachrome ASA 25.

hadde hørt.

„Det var en lav, vibrerende lyd som fra en kontrabass", sa Voorsluys. „Vi kunde høre og føle den, men det var umulig å bestemme retningen hvor den kom fra. Det lød som om den kom fra hele området."

I Winnipeg fulgte Brian Cannon saken med særlig interesse. Han var på den tid direktør for CAPRO og har siden opprettet sit eget UFO kontrollsenter. Han avsluttet sin uttømmende rapport med følgende bemerkninger:

„På grunnlag av den tilgjengelige informasjon, er det vanskelig å bortforklare observasjonen som et resultat av misstyding av ballonger eller nødblus. Det er godtgjort at det ikke var ballonger i nærheden. Det vilde vel også ha vært en større uoverensstemmelse mellem vitnene når det gjaldt hovedobjektets hastighet. Voorsluys mente at det beveget seg like fort som en „jetjager". Neal, som ikke sammenliknet hastigheden med en konvensjonell gjenstand, fremholdt at det beveget seg fra et punkt 5 grader over horisonten til 10–15 grader over horisonten på '3–5 minutter'.

„Varigheten av observasjonen, beskrevet av de to vitner, antas å eliminere nødblusteorien. Begge er godt kjendt med forskjellige flytyper og mente at hypotesen ikke kunde tilpasses denne observasjon."

Blandt de spørgsmål som melder seg for leserne er dette: Hvorfor syntes objektet å foretrekke et specielt sted over Victoria og hvorfor er observasjonene bare begrenset til de to vitner og personer i deres umiddelbare nærhet?

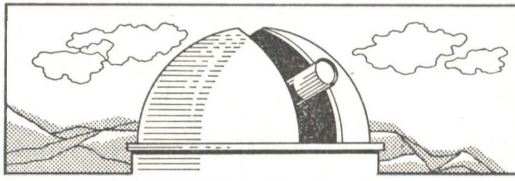
Svaret på det første må bli ren gjetning, som jo et tilfelle ver så mange ting med tilknytning til UFO'er. Tilsynelatende var imidlertid gjenstanden rett over en højspændingsstation nær Esquimalt marinestasjon. Denne, samt annen aktivitet ved basen, var kanskje av speciell interesse for objektet.

Med hensyn til det annet spørgsmål, kan det jo ikke fastslås hvor mange som så objektet uten å melde ifra. Det var imidlertid minst et vitne til hvis kvalifikasjoner er meget tungtveiende som støtte for de to nevnte. Dette var James R. McLean, en ruteflyger som uttalte at han da han fløy over Victoria en natt i denne perioden, så et glødende objekt som han ikke kunde gi noen forklaring på. Hans beskrivelse samstemte med Voorsluys' og Neal's som begge var ukjendte for ham.

McLean dukket opp da en lokalavis bragte en melding der Voorsluys søkte etter andre vitner. Han henvendte seg til Voorsluys, ikke til avisen, noe som viser at han ikke var interessert i publicity.

Slik står saken i øyeblikket og den står uten den ringeste antydning til noen løsning, Rapportene og fotografiene er fullstendig uforklart. Det er adskillig vanskeligere å hånle av denne saken enn å godta den mulighet at noe ukjendt for oss beveget seg over Victorias nattehimmel.

Canadian UFO Report,
sept.-okt. 1969. /*P. L. Holm.*

Videnskab - Rumfart

Så er Phobos alligevel fotograferet

Billeder modtaget fra Mariner 6 og 7 sidste sommer og forstørret ved hjælp af elektronisk databehandling, har nu for første gang vist een af Mars' måner, meddeler det amerikanske tidsskrift „Aviation Week and Space Technology" den 25. maj.

Astronomer, rumfartseksperter og ufologer har været meget interesseret i disse billeder, men det så ud til at alle håb om et positivt resultat var ved at være udslukt. Men nu har man endelig fundet Phobos på nogle af billederne, – og hvad så man så?

Den største sensation var at Phobos tilsyneladende er det mørkeste himmellegeme, som nogensinde er blevet registreret, ifølge astronomen Bradford A. Smith fra New Mexico State University og medlem af det videnskabelige Mariner-hold. „Phobos' albedo (tilbagekastningsevne) er lavere end for nogen planet, satellit eller asteroid i solsystemet, nemlig 0, 065. Det hidtil mørkeste him-

mellegeme har været Merkur med albedo 0,100. Månen har 0,115 og Mars 0,154 til sammenligning!"

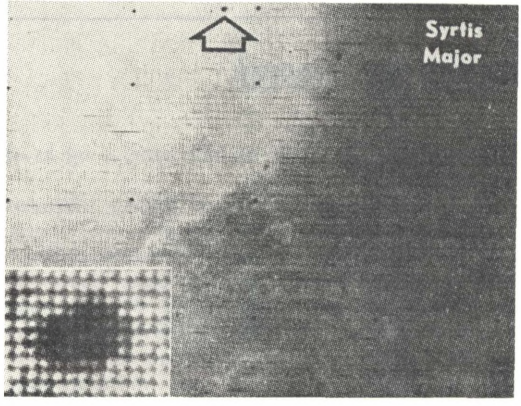
Mars' måner blev først opdaget i 1877, men jordiske astronomer har kun med besvær kunnet iagttage disse himmellegemer. Det er ikke fordi billederne fra Mariner viser så forfærdelig meget mere, idet de kraftige forstørrelser viser en aflang plet midt i alle de små prikker, der udgør det foto, som billedrøret har dannet.

Ingeniørerne ved projektet havde udregnet, at de bedste betingelser for at fotografere månerne var den 31. juli under Mariner 6' passage. Imidlertid fandtes intet spor af månerne på Mariners billeder. Først efter to måneders forstørrelsesarbejde – da man næsten helt havde opgivet at finde nogetsomhelst spor af månerne – viste der sig en plet på Mariner 7' billede nr. 91, et foto taget i en højde af 130.000 km over Mars' overflade. I alt fire andre billeder, hvoraf de tre fra Mariner 7, har vist skyggen af Phobos. Man har derfor stadigvæk et begrundet håb om også at finde et billede med den endnu mindre måne Deimos.

Phobos er oval!

Sensation nummer to var Phobos' facon. Man har indtil nu antaget at Phobos var cirkelrund med en diameter på godt 15.000 meter. I stedet viser Smiths analyser, at Phobos er aflang (forlænget) i retning ad dens kredsløbsbane, idet den måler 17.500 meter fra pol til pol, men hele 22.500 meter ved ækvator (se ill.).

Phobos' facon har fået Smith til at formode, „at den må være blevet indfanget i sin nuværende form på et senere tidspunkt end ved Mars' dannelse". Han regner *ikke* med at månen blev dannet ved tilførslen af og sammenhobning af stof i planetens ur-periode, hvorfor en anden forklaring må søges. Mange teorier har været fremme, men de fleste videnskabsmænd indrømmer, at de ikke har ret meget observationsgrundlag som basis for deres konklusioner.

Mariner-holdet fortsætter med at forbedre billedernes kvalitet. For at afsløre og bortfiltrere radiobaggrundsstøj fra de uendeligt svage radiosignaler, som tilsammen udgør det færdige billede, benytter man store elektroniske regnemaskiner. En hel del regneprogrammer benyttes i serier for at kompensere for uregelmæssigheder samt elektroniske og optiske forvrængninger. Man må huske på, at fjernsynsbillederne er blevet transmitteret til jorden over en afstand på 100–150 millioner km som en masse små radiobudskaber. Disse mængder af informationer samles til et hele, et billede. Et enkelt foto kan bestå af op til 658.240 billedelementer (kaldet pixels) Smith fortæller, at billedet af selv Phobos (se ill.) i virkeligheden består af omkring 25.000 små pixels.

/ej.

Kommentar

Dette er interessant, og det passer ikke ganske ind i, hvad f. eks. den russiske videnskabsmand I. S. Shklovsky fremkom med i begyndelsen af tresserne. I artiklen „Mars' kunstige satellitter", der blev udsendt som et særtryk gennem SUFOI, men ret hurtigt udsolgt, hævdede russeren, at begge Mars' satellitter måtte være kunstige, dvs. lavet af mennesker (marsvæsener). Da vore læsere ikke har mulighed for at erholde artiklen på andet vis, bringer vi den hermed.

Sluttelig skal nævnes, at vi forsøger en kontakt med I. S. Shklovsky for at få hans syn på de seneste amerikanske opdagelser, men tidligere tiders fejlslagne forsøg på at få svar fra russiske videnskabsmænd gør, at vi ikke er alt for optimistiske.

/ej.

Mars' kunstige satellitter

Under et interview blev Dr. Shklovsky stillet følgende spørsmål:

SPØRGSMÅL: Hvad ved moderne videnskab om Mars' satellitter?

SVAR: Mars har to små satellitter, Phobos og Deimos. Det betyder henholdsvis „Frygt" og „Terror". Begge satellitter blev opdaget af den ameri-

kanske astronom Hall i 1877. Phobos, der er nærmest Mars, har en næsten cirkelrund omdrejningsbane med en radius på 9476 km, og en afstand fra moderplaneten på ca. 6000 km. Den bruger 7 timer og 39 minutter til en fuld omdrejning. (Lad mig lige minde Dem om, at en Marsdag udgør 24 timer og 37 minutter). Deimos bevæger sig ligeledes i en cirkelrund bane, men med en radius på 23.500 km. Den bruger 30 timer og 18 minutter til en fuld omdrejning. De to små måner bevæger sig i en bane parallelt med Mars' ækvator.

Beklageligvis er det umuligt her fra Jorden med vore optiske instrumenter at måle diameteren på de to måner, men ved at gå ud fra, at deres lysstyrke og lystilbagekastningsevne er den samme som Mars' (hvilken er lig med 15 pct.), kan størrelserne udregnes.

Ifølge sådanne målinger er Phobos' diameter ca. 16 km og Deimoss' 8 km. Der findes ingen direkte måde, hvorpå vi kan måle vægtfylden af de to måner. Kort sagt, dette er alt, hvad den moderne videnskab ved om vor nabos måner.

SPØRGSMÅL: På hvilken måde adskiller disse to satellitter sig fra andre satellitter i vort solsystem?

SVAR: Først og fremmest ved deres ualmindelige lidenhed. Ikke een eneste planet i solsystemet har så små måner, når vi fraregner de kunstige satellitter, vor Jord har. Dernæst ved at de er ualmindelig tæt ved moderplaneten. Den kendsgerning, at Phobos' omløbstid omkring Mars er kortere end Mars' egen axiale omdrejningstid, er et absolut fantastisk forekommende fænomen i vort solsystem. En hvilken som helst kosmogenisk teori er kommet til kort med hensyn til at redegøre for disse satellitters mærkværdigheder. Hvis vi f. eks. går ud fra, at de er asteroider tilfældigt tiltrukket af Mars, er det ikke muligt at se, hvorfor de bevæger sig i næsten cirkelrunde baner på ækvatorens højde.

Phobos har en anden fremtrædende ejendommelighed i forhold til solsystemet. I 1945 foretog den amerikanske videnskabsmand Dr. Sharpless en meget systematisk observation af de to måner og sammenlignede så sine resultater med de resultater, der var opnået af andre videnskabsmænd, især den russiske astronom Hermann Struves fra begyndelsen af det 19. århundrede. Denne videnskabsmand udregnede med meget stor nøjagtighed de to satellitters position overalt på deres omløbsbane, og det var da åbenlyst, at Phobos' teoretisk forventede position ikke var i overensstemmelse med fakta. Uoverensstemmelsen var for stor, thi i løbet af kun en snes år havde Phobos flyttet sig hele 2.5° fra det forventede sted. Denne uforklarlige kendsgerning var virkelig en skandale inden for den astronomiske videnskab. Hvis Phobos gennem denne tid har forøget sin hastighed, må den være kommet nærmere til overfladen af Mars. Nøjagtig den samme erfaring er gjort med Jordens kunstige satellitter. Modstanden i atmosfæren har en bremsende virkning, således at de taber højde samtidig med at de accelererer. Ændringerne i Phobos' bevægelser er så store, at de med sandhed kan siges at være så betydelige, at vi overværer et himmellegemes dødskamp.

Om ca. 15 millioner år vil Phobos falde ned på Mars. Efter astronomisk målestok er dette en meget, meget kort periode.

SPØRGSMÅL: Hvorledes gør astronomerne rede for Phobos' fartnedsættelse?

SVAR: Dette arbejde har været genstand for en hel del opmærksomhed inden for videnskabelig litteratur i hele verden. Man har fremsat to mulige grunde til denne fartnedsættelse: 1) Modstanden af rummet omkring satellitten. Nøjagtig den samme grund, vi finder til fartnedsættelksen af Jordens kunstige satellitter. Hvis denne grund er af interplanetarisk natur, selvom rummet måtte have en større tæthedsgrad end det omkring Jorden, er det uforståeligt, hvorfor den længere borte liggende Deimos ikke bremses. Eller også er det måske Mars' atmosfære? Imidlertid understøttede målinger, der blev foretaget af den meget fremtrædende amerikanske astronom Whipple sammen med Kell, ikke denne antagelse. 2) Mars selv kunne ved sin udvidelse eller sammentrækning være årsag til Phobos' acceleration. Den berømte engelske astronom Jeffries, som er ekspert i tidevand, samt planeters udvidelser og sammentrækninger, har fornylig kontrolleret denne teori med nøjagtige matematiske instrumenter. Han mener, at disse sammentrænings- og udvidelsesmomenter af Mars, kun kunne være årsag til en titusindedel af den observerede hastighedsforøgelse af Phobos.

Disse er årsagerne til abnormiteterne ved Phobos' bevægelser, hvilke er blevet videnskabeligt efterprøvet, men der kan være andre årsager.

Man kan ikke se bort fra muligheden af et magnetisk felt rundt om Mars, som kan have den bremsende virkning. Imidlertid har matematiske udregninger, som jeg har foretaget, elimineret selv denne mulighed.

Endelig kan man ikke fuldstændig se bort fra, at accelerationen af Phobos' omdrejning sker som

følge af Deimos', Solens og andre planeters tiltrækning. Som udregningerne igen har vist, skulle alle disse årsager have en stærk indflydelse på Deimos' omdrejninger, men ikke på Phobos'. Alting foregår bagvendt. – Derfor er jeg kommet til den konklusion, at almindelige metoder ikke kan forklare hverken oprindelsen eller mærkværdighederne ved Mars' måner eller den forøgede bevægelse af Phobos.

SPØRGSMÅL: Hvorledes kan disse mærkværdigheder da forklares?

SVAR: Efter at have analyseret og forkastet alle disse årsager til Phobos' bremsning, er jeg kommet til følgende konklusion:

Den afgørende årsag ligger temmelig sikkert i de øverste ret tynde lag af atmosfæren. Når vi tager den mangelfulde atmosfære på Mars i denne højde i betragtning med hensyn til at kunne frembringe nogen videre modstand, skulle Phobos have et tæthed på ca. tusinde gange mindre end vand. Men kan et ensartet fast legeme have så lillle en tæthedsgrad – muligvis mindre end luft? Selvfølgelig ikke. Phobos kunne betragtes som en samlet masse støvpartikler med en betydelig afstand fra hinanden, snarere end en fast masse. Men som udregningerne viser, ville sådan en sky uundgåeligt på sin bane være blevet opløst, idet den ville omdanne sig selv til noget lignende den ring, der omgiver Saturn. Vi må gå ud fra, at Phobos er hul, tom som en konservesdåse tømt for sit indhold.

Men kan et naturligt himmellegeme være hult? Nej, det kan det ikke. Derfor må Phobos være en kunstig satellit. Selvom Deimos' mærkværdige opførsel er mindre iøjnefaldende end Phobos', må man også gå ud fra, at Deimos er af kunstig oprindelse.

SPØRGSMÅL: Er Mars' satellitter ikke noget store til at være af kunstig oprindelse?

SVAR: Jo, satellitterne har temmelig store dimensioner. Deres vægt ville være omkring 100 millioner tons eller mere, men bortset herfra ville konstruktionen af disse satellitter være et fantastisk stykke ingeniørarbejde for selv højtstående væsener. Dog kan vi ikke være i tvivl om, at der vil blive fremstillet sådanne kæmperumplatforme uden for vor Jord indenfor de næste århundreder.

Selvfølgelig vil vi sende disse satellitter ud i en tilstrækkelig stor afstand fra Jorden. I sådan et tilfælde vil den meget tynde atmosfære sammen med tidevandets indflydelse være af så lille betydning, at disse satellitter vil være i stand til at eksistere i 100 millioner af år – titusinde gange længere end menneskehedens beståen. Disse platforme ville blive monumenter, der ville være mere varige end evigheden. Pyramider tager skade af varme, sol, vand, regn og kulde. Er Mars' satellitter monumenter fra en høj civilisation, som engang har eksisteret?

Mars' nuværende klima er et klima i lighed med det, der eksisterer 18 km over Jordens overflade. Atmosfæren indeholder praktisk talt ingen ilt. Jeg er overbevist om, at der ikke eksisterer nogen form for intelligent liv, måske kun de simpleste planter som mos og lav, men tilsyneladende var dette anderledes for 2–3 millioner år siden. Mange astronomer tror, at Mars' atmosfære på det tidspunkt indeholdt ilt, og at der var store søer og have. Det var muligvis den gang, at fornuftsvæsener opstod på Mars og nåede en høj civilisation. Jeg vil ikke begynde at forestille mig, hvorledes de så ud, og hvad der skete med dem, men jeg er sikker på, at de på et bestemt trin i deres udvikling uden tvivl må have forladt deres planets område. I øvrigt har Mars en meget mindre tyngdekraft end Jorden, og rumrejser skulle have været betydeligt lettere at foretage.

SPØRGSMÅL: Kan det bevises eksperimentalt, at satellitterne på Mars har en kunstig oprindelse?

SVAR: Selvfølgelig kan det det. Den bedste kontrol ville være en direkte landing af mennesker her fra Jorden på en af satellitterne, men selv med den mest optimistiske indstilling tror jeg, dette vil tage mange ti-år. Derimod vil opsendelsen af en automatisk raket, udstyret med videnskabelige instrumenter, meget snart være gennemførlig. Denne vil kunne give os meget vigtige oplysninger angående satellitternes art. Det ville være af største betydning at kunne studere forandringen af deres lysstyrke. Asteroider, der ofte overstiger Mars' satellitterne størrelse, er kendt for som regel at have en ikke cirkulær form, da de er brudstykker af klipper. Visse periodiske svingninger af lysstyrken frembringes ved deres rotation rundt om tyngdekraft-centrene i rummet. Hvis f. eks. lysstyrken af Mars' satellitter skulle vise sig at være konstant, ville vor hypotese modtage et vigtigt plus, da satellitternes globusform derved ville blive bekræftet.

Derfor kan teorien om den kunstige oprindelse af Mars' satellitter ikke forblive en teori. Inden for de næste få år, eller i det mindste ti-år, vil den enten blive underbygget af nye, absolut overbevisende kendsgerninger, eller man vil finde andre grunde til satellitternes mærkværdigheder.

Efter ovennævnte udtalelser blev Shklovsky interviewet af „Komsomol Pravda", hvorunder han udtalte, at der er delte meninger blandt astronomer og videnskabsmænd angående hans teori. Et par, heriblandt Gerald Kuiper, dekan ved Chicago's universitet, sagde, at Shklovsky ikke kunne have ment dette alvorligt, og at han bare ville se, hvilken historie aviserne kunne lave ud af det.

Astronomen dr. Slipher kaldte Shklovskys hypotese for „science fiction".

Medlemmer af U.S.S.R.'s akademi, professorerne Krasovsky og A. I. Lebedev samt K. P. Staniukovich udtalte sig positivt med hensyn til hans teorier.

Under en radiodiskussion med dr. Kuiper udtalte Shklovsky, at hvis Sharpless' og andres teorier, som han byggede sine egne teorier på, var forkerte, ville hans egen selvfølgelig også være forkert, men beviser for, at de anvendte teorier skulle være forkerte, er endnu ikke fremkommet.

En repræsentant fra flådeobservatoriet i USA har udtalt, at hvis det er rigtigt, at Phobos accelererer, så er Shklovskys udregninger, at Phobos skulle være hul, korrekte.

Den fremtrædende amerikanske videnskabsmand, professor Singer, udtalte, at hvis de af Shklovsky anvendte teorier var rigtige, var hans konklusioner uomstødelige – endvidere, at hvis Phobos accelererer på den måde, som det påstås, vil Phobos ikke være andet end en skal, hvis tykkelse ikke overstiger ca. 20 cm, selvom dens diameter er 16 km!

Medlemsorientering

Under denne overskrift bringes i hvert nummer en kort omtale af aktuelt stof, der har til formål at oplyse SUFOI's medlemmer om organisationens arbejde.

Siden jeg startede rubrikken „Medlemsorientering", har flere henvendt sig til mig og fremført en del emner, som man ikke mente, der var oplyst tilstrækkeligt om. Da jeg kun modtager stof af rent organisatorisk karakter i disse skriverier, har jeg ladet en del henvendelser gå videre til andre, der vidste mere om de pågældende emner.

Et emne, jeg hyppigt er blevet opfordret til at omtale, er „medlemsforholdet"! Der har været forespørgsler om, „hvordan man kunne blive medlem af SUFOI", og jeg har hver gang måttet gentage en gammel historie, som vi nok ikke har gjort tilstrækkelig opmærksom på:

– Sagen er nemlig den, at når man abonnerer på UFO-NYT, er man automatisk medlem af Skandinavisk UFO Information!

Deres kvittering for et betalt årsabonnement er samtidig et medlemskort.

Som *medlem af SUFOI* håber vi, at De vil bidrage til, efter tid og evne, at opfylde den del af formålsparagraffen, der omhandler „... at udbrede kendskabet til UFO'er ... ved udadvendt virksomhed"!

Mange bliver medlem af SUFOI (abonnerer på UFO-NYT) af ren og skær nysgerrighed. Efter læsning af et par numre af bladet har de fleste fundet ud af, om UFO-problemet, som sag betragtet, har noget at sige dem personligt. Er interessen fortsat tilstede sker det heldigvis ofte, at bladet bliver anbefalet til venner og bekendte. Ønsker De at delagtiggøre andre i sagen, er noget af det bedste, De kan gøre, at anbefale UFO-NYT samt vore bog- og materialeudgivelser. Ved hvert nyt abonnement får SUFOI en øget økonomisk rygdækning, som sætter os i stand til at forske i hele problemet.

Det er vores beskedne håb, at medlemmerne selv husker at yde en indsats. De kan f. eks. opfordre Deres lokale bibliotek til at have gode UFO-bøger af nyere dato fremme på reolerne, De kan vise UFO-NYT til Deres bekendte, starte diskussionsaftener, skrive til de lokale aviser, samt tilsende os oplysninger om formodede observationer, hvor De bor.

– I sidste nummers „Medlemsorientering" gav jeg et kort referat fra Repræsentantskabets møde den 8. marts i år. Disse møder skal efter SUFOI's love holdes to gange årligt, nemlig i marts og september, og der er således ikke mere end en lille måneds tid til det næste møde.

Ved disse møder lægges rammerne om SUFOI's arbejde i det kommende halvår. Man hører på rapporter fra de forskellige afdelinger, og nye arbejdsprogrammer forelægges. Til dette møde vil vi meget gerne have forslag fra medlemmerne. Det er da højst sandsynligt, at mange medlemmer sidder inde med gode ideer, som SUFOI burde tage sig af. Altså: mener De at sidde inde med ideer og forslag, som De ønsker, SUFOI skal behandle ved det forestående møde i Repræsentantskabet,

kan De sende forslagene til mig i P.R.-afdelingen (adressen på side 2).

– Forretningsudvalget, der varetager den daglige ledelse af SUFOI, har, siden sidste nummer af UFO-NYT udkom, holdt tre møder. Nogle mindre arbejder blev sat igang, og enkelte af de større nærmer sig endelig en brugbar løsning. Jeg skal her kort omtale nogle af de ting, udvalget har beskæftiget sig med:

– *Fremstilling af et alfabetisk stikordsregister og arkiv for diverse årgange af UFO-NYT.*

Et af SUFOI's medlemmer i København er nu gået igang med denne omfattende opgave. Når det engang bliver færdigt, vil det blive en værdifuld hjælp for de mennesker, der forsker i UFO-sagen. Arkivet vil, foruden det i UFO-NYT bragte stof, også medtage enkelte avisartikler fra de seneste år, der har behandlet tilsvarende emner.

– *Omregistrering af diverse UFO-rapporter i tidens løb indkommet til SUFOI.*

Man har i Rapportcentralen længe næret det ønske, at det en dag skulle blive muligt hurtigt at finde frem til beslægtede rapporter i kartotekerne ved hjælp af et nogenlunde simpelt system. Et sådant system er nu endelig under udarbejdning, og når det er færdigt, ville SUFOI's rapporter blive opført herefter. Efter afslutningen heraf om ca. 1–2 år, skulle det være muligt i løbet af få minutter, at finde diverse rapporter frem, som tilsyneladende minder om en given rapport. Det har hidtil været vanskeliggjort ved de forskellige rapportskemaer, der i tidens løb har været brugt. Et af SUFOI's medlemmer i Hellerup ved København arbejder med sagen.

– *Udformning og fremstilling af den nye UFO-mærkat til anvendelse på diverse forsendelser.*

Den endelige udformning er nu færdig og man er enedes om farvenuancerne. Det er, mens dette skrives, endnu ikke sikkert, om mærkaten kan nå at blive præsenteret i dette nummer af bladet. Den kan bruges til mangfoldige formål. Den gennemgående idé ved brugen heraf er, at man derved reklamerer for UFO-NYT. Vi vil derfor opfordre vore medlemmer til at anvende den på breve, pakker og i øvrigt forsendelser af næsten enhver art. Har man fantasien med sig, kan man sikkert finde mange flere anvendelsesmuligheder; f. eks. passer mærkaten lige til en normal tændstikæske!

– *Øget stofmængde om astronomi og rumfart i UFO-NYT.*

I sidste nummer af bladet gjorde Erling Jensen på side 93 kort rede for SUFOI's indstilling til rumfart – og dermed også astronomi. Ufologer verden over har en naturlig interesse i menneskets udforskning af universet. Set over en bred front repræsenterer UFO-sagen stadig mange uløste problemer, og et af de vigtigste, hvorfra UFO'erne kommer, kan højst sandsynligt kun løses – og forstås – gennem rumforskning. UFO-NYT vil derfor i beskeden målestok bringe astronomisk og rumfartsteknisk stof i det omfang pladsen tillader. Det er vores håb derved at kunne gøre læserne yderligere interesseret i disse vigtige emner.

I sidste „Medlemsorientering" nævnte jeg, at en cand. scient. var igang med at studere beretningerne om de berømte „spøgelsesraketter", der blev set i stort tal over Skandinavien kort efter krigen. Da der siden er kommet forespørgsler om denne arbejdsgruppe, skal jeg måske tilføje, at den er *nedsat af UFO-NYT's redaktionsudvalg,* og al korrespondance i den anledning bedes derfor sendt via hr. Kjems (adresse på side 2)!

Skulle De have nogle kommentarer til noget af ovenstående, bedes De skrive til P.R.-afdelingen. Ellers håber vi, at De som medlemmer af SUFOI vil medvirke til udbredelse af kendskabet til de uidentificerede flyvende objekter!

Peter A. Hansen.

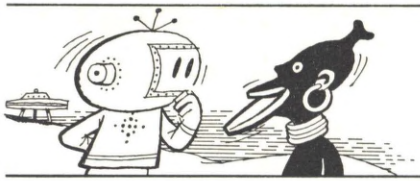
KORT FOR HOVEDET

Den 21. maj 1969 døde „kontaktpersonen" Truman Bethurum i sit hjem i Landers, Californien. T. B., som blev 70 år, påstod at have fløjet med et fartøj fra planeten Clarion, der skulle være en slags „modpol" til Jorden, gemt på den anden side af vor Sol. Påstanden er videnskabeligt uholdbar, da en sådan planet ville kunne spores ved påvirkninger på Jorden og Solen.

/IOKj.

BRUG DE NYE UFO-MÆRKATER

– ikke kun på forsendelser og tændstikæsker, men også på bilens ruder, cyklens skærme – og på alle de opslagstavler, De kommer i nærheden af (skoler, arbejdspladser osv.)

Rapportnyt

I de sidste måneder har vi modtaget i alt 36 rapporter. Deraf kan man formentlig søge en naturlig forklaring på de 15 af rapporterne. Af de resterende 21 var der en hel del rapporter af ældre dato, hvorimod der kun var henholdsvis 4 og 7 fra 1969 og 1970.

Blandt de noget ældre observationer var der et par meget interessante norske rapporter, som vi ikke vil snyde læserne for. De er modtaget fra UFO-Informasjon i Oslo, som bl. a. skriver følgende:

„NORSK UFO-LANDING"

Denne interessante nærobservasjonen kom UFO-Informasjon Norge i hende gjennom ukebladet „Hjemmet", som först mottok den som leverbrev. Vår organisasjon fikk så kontakt med observatören.

Observatören, Sverre Brevik, var i 1938 21 år gammel, og han beskriver i sitt brev sin opplevelse slik:

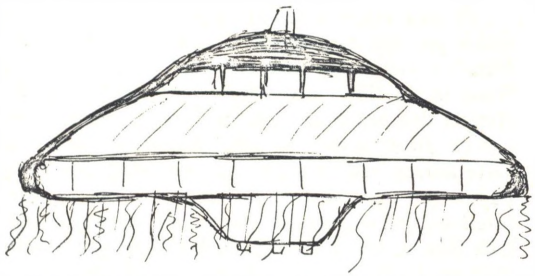
Dette her skjedde i 1938 om sommeren. Jeg ble med nogen kjente til Herne for å selge en fiskesköyte. Det var varmt og deilig vær husker jeg. Og jeg glemmer aldri det jeg opplevde der.

Om natten fikk jeg ikke sove på grund av varmen. Jeg sto opp og listet meg ned. Det var deilig og befriende å komme ut i den friske luften. Jeg gikk i mot en sti litt lenger opp. Og satte meg ned for å nyte den herlige utsikten. Det var et pent sted, dal og fjell (bjerg) mötes her.

– Så plutselig hörte jeg en hvinende lyd, höy, intens av styrke. Så avtok lyden på ny. Dette gentok seg flere ganger. Det var som å höre en generator som ökte sin hastighet. Og det var ingen som hadde sagbruk eller slikt i nærheten. Og lyden var heller *ikke* slik (som av et sagbruk).

Men plutselig som ved et trylleslag ble hele området der jeg satt opplyst av et intenst lys. Lyden som hadde holdt opp en tid kom nå tilbake med fornyet styrke, og var hele tiden ökende. Jeg stakk fingrene i örene for å stenge lyden ute, men selv da var lyden grusom å höre og forårsaket smerter i hodet.

I et flatt terreng, ca. 20 meter höyere oppe fra der jeg satt, steg plutselig en underlig tingest opp. Farven var blålig, samt at det hvilte et rödskjær over gjenstanden. Rundt undersiden var det små huller som blåste ut blå-hvit ekshaust, Lukten var grusom, brent nafta og gummi minnet den meg om. Det sved i öynene og halsen. Jeg så dens fasong meget tydelig. – Den steg lydlöst opp. Men så sank den på ny mot bakken, omtrent som når man slipper et dun*). Det er vanskelig å si hvor stort det var i omkrets, men jeg antar at diametren kan ha vært 20–25 meter, höyden 2–3 meter.

Jeg lå hele tiden bare ca. 20 meter lenger nede enn tingesten. Jeg torde ikke röre meg på grunn av det jeg så.

Er litt av en motormann når det gjelder fly og motorer. Men det jeg så her hadde ingen ting med våre fly å gjöre. På den tiden hadde vi gamle todekkere, Tiger Moth og Fokkere, og hva de nå hette. Dette her var et fremmed vesen. For jeg hadde fölesen av å bli iaktatt av den tingesten

*) *Formentlig „faldende blad"-bevægelse.*

der oppe. (Selv om observatören her taler om et fremmed „vesen", tror jeg ikke han mener det slik. Hva han mener er et fremmed „objekt" eller „fartöy". Det nyes å framgå tydelig av hans skisser av UFO'en. Av ortografiske og språkmessige grunner er fremstillingen noe „tillrettelagt".J.I.H.)

Jeg så ingen komme ut av den. Kanskje av det at den lå i en forsenkning i terrenget. Jeg forestilte meg at den hadde noe slags vanskeligheter.

Igjen steg gjenstanden opp, og den hvinende lyden hörtes. Den steg rett opp og tok en sving over området. Stedet var igjen opplyst av de intense ekshaust-greiene eller hva det var. Nå gikk den helt lydlöst der den forsvandt i nordlig retning.

Jeg torde ikke gå opp der den hadde ligget, det var som om noe hindret meg i å gjöre det.

Ingen fikk vite noe om det jeg hadde opplevd, da jeg ikke ville at jeg skulle bli utsatt for hån og latter.

– – –

Brevik forteller at han hadde en lignende opplevelse også i 1948. Han var da ute og fisket i motorbåt ved Leirstranda da et objekt maken til det han så förste gang i 1938 viste seg i lav höyde over sjöen. Observatören var alene bortsett fra hans hund, som merket at noe var på ferde för Brevik kunne oppdage noe uvanlig. Hunden begynte å pipe og ule og kröp sammen mellom föttene på sin herre.

„Så meg rundt. Det var ingen ting å se. Men så kikket jeg opp mot skyene. Der kom det en (gjenstand) i svimlende fart ned mot sjöen. Objektet flatet ut og flöy i lav höyde over vannflaten. Så stoppet den brått, og hang helt rolig i luften. Den var ca. 30–35 meter fra meg. Jeg vendte båten og satte kursen vekk fra gjenstanden. Men den hang på som en igle. Så kom den rett over oss, og motoren stoppet momentat. Jeg brukte starteren, men fikk ikke motoren i gang. Så for tingesten avsted som en kule, bare to meter over havflaten. Jeg måtte riktig ta meg sammen nå, for dette var litt av en påkjenning. Jeg peilet tanken. Det var nok bensin. Så prövde jeg starteren på ny. Motoren startet med en gang. Objektet var da forsvunnet ut av syne, etter at det med lynets fart hadde hevet seg mot himmelen igjen. Også denne gang merket jeg stanken som av nafta og brent gummi ved tingestens tilstedeværelse.

Observatörens hund ble etter denne oplevelse redd for all stöy og lyder og måtte etter en tid aflives.

Det var to gode rapporter. Den næste er en dansk. En observatør har meddelt følgende om en observation fra hjertet af København:

Herunder en skematisk oversigt over data for observationen:

Dato: 4. december 1969.

Kl.: Observationen foretaget i tidsrummet mellem kl. 12.05 og 12.15.

Vejret: Fuldkommen skyfrit – højt klart vejr med dyb blå himmel. Himmelen krydset med to parallelle isstriber efter jetfly.

De observerede genstandes farve: Sammenlignet med isstriberne samme farve som disse og med ca. samme lysstyrke. (Jeg troede en overgang, at det var rester efter isstriberne, der var ved at gå i opløsning).

Genstandenes størrelse: Mindre end et knappenålshovede, men dog let synlige. En form på genstandene kan ikke siges, idet størrelsen var så lille, at de simpelthen syntes runde. (En overgang mener jeg at kunne iagttage en aflang form, men dette skyldes sikkert optisk bedrag, da mine øjne af den vedvarende stirren blev vandfyldte).

Antal personer, der iagttog fænomenet: Ca. 6–8 personer.

Handlingsforløbet:

Sammen med en af afdelingens medarbejdere: Hr. E. Gåsekjær, gik jeg ned i Teknologisk Instituts kantine for at holde frokost. Der var den pågældende dag ret lang kødannelse ved ekspeditionslugen, hvorfor vi i en del af ventetiden stod i nærheden af vinduet. Ved et tilfælde kom jeg til at se på den smukke frostklare himmel, og jeg fik øje på to isstriber, som et nyligt passeret jetfly havde trukket hen over himmelen. Dette er jo ikke noget særsyn i sig selv, men på grund af de to stribers snorlige forløb og den knivskarpe linie, som jo normalt forstyrres af luftlagenes bevægelse, blev mine tanker og øjne ved at beskæftige sig med striberne. Luften måtte jo netop den dag være særdeles rolig. Tankerne var vel naturlige i forbindelse med min interesse for flyvning og bl. a. svæveflyvning. Under min undersøgelse af striberne forekom det mig pludselig, at jeg så en lille lysende plet, der i første omgang bevægede sig ganske langsomt bort fra isstriberne og i nogen afstand fra disse. Jeg fik som første tanke, at det måtte være et blankt fly, med kurs vinkelret bort fra striberne, og i så lav højde, at den ikke dannede kondensstriber. I næste øjeblik blev min opmærksomhed fanget af endnu en lysende

plet, der blinkede meget karakteristisk og i en rytme, som jeg senere har fundet til lysvarighed på 2 sek. Afbrudt af pause i lysudsendelsen på ligeledes ca. 2 sek. Jeg sagde spøgefuldt til hr. Gåsekjær, at han skulle se den „flyvende tallerken", der blinkede deroppe – og pegede i retning mod genstanden. Han havde nogen besvær med at få øje på fænomenet, men fik pludselig øje på begge genstande. Vi talte noget sammen om det mærkelige syn, og under vor diskussion kom en elev fra kantinen hen til vinduet for at se, hvad det var der var så interessant. Han blev meget overrasket over det han så og udbrød forbløffet: „Jamen det er jo rigtigt". Medens alt dette foregår er genstandene standset op og står fuldkommen stille i nogen afstand fra hinanden. At de virkelig står stille konstaterede jeg ved at finde et fikspunkt på taget over hvilket genstandene stod, og ud fra dette kan jeg med sikkerhed sige, at de to genstande ikke bevægede sig i flere minutter. På dette tidspunkt har vi stået og iagttaget fænomenet i 4–5 minutter. Nu begyndte den ene genstand (den blinkende) at bevæge sig ganske langsomt i en bue ned og bort fra den stadig stillestående og konstant lysende genstand. På dette tidspunkt forlod jeg vinduet og blev ekspederet, medens hr. Gåsekjær fortsat iagttog fænomenet. Jeg gik efter ekspeditionen atter tilbage til vinduet, hvor der efterhånden havde samlet sig adskillige andre elever der iagttog genstandene. Under min hjælp med at udpege genstandene for en anden elev, forsvandt genstanden (der var kun een, da jeg kom tilbage), og den dukkede ikke senere op.

Hr. Gåsekjær havde dog fulgt genstandenes færd hele tiden, og har senere forklaret, at den blinkende genstand havde sit buede forløb bort fra den konstant lysende, og var til sidst forsvundet bag tagryggen, hvorefter den anden konstant lysende genstand med tiltagende hastighed forsvandt i en lige linie ned bag tagryggen, og derfor ud af synsvidde.

Jeg nævnte i indledningen – under dåta for observationen, at mine øjne blev irriteret af den vedvarende stirren, men jeg bør dog nævne, at en anden elev (jeg kender ikke vedkommende) også havde ondt i øjnene, og havde fortalt dette til kantinepersonalet. Forholdet skyldes sikkert vor intense stirren, men jeg nævner det for fuldstændighedens skyld.

Personlig nærer jeg dog stadig mistro til tanken om en „flyvende tallerken", men så længe jeg ikke kan forklare fænomenet, mener jeg, at det bør betragtes som UFO, med særlig vægt på uidentificeret. Mit kendskab til fly og flytyper udelukker muligheden af, at observationen gjaldt et sådant, bortset fra VTO-fly, (Vertical-Take-Off-Fly) idet genstandene jo i lange tider stod stille. Større mulighed for at fænomenet var vejrballoner er vel til stede, hvor det blinkende evt. har været en påhæftet radarreflektor eller lign. Størrelsen af genstandene var jo meget svær at bedømme uden sammenligningsgrundlag.

Denne rapport var måske ikke så interessant som de to første, men observatøren har været en fin iagttager og forstået at få nedskrevet observationens detailler på en omhyggelig og nøgtern måde.

Nordmændene kan. Her er endnu en rapport, dennegang fra 1966, hvor den fandt sted kl. to om natten den 15. august. Observatøren beretter følgende:

„ENDNU EN NORSK LANDING?"

Jeg kom kjörende på hjemveg. 2 km fra Eidsvoll tar vegen av til Nygård, denne veg er grusveg og går gjennom et landskap der det er hovedsakelig gårdsdrift og dermed litt store vidder. 3 km fra der vegen tar av fra hovedvegen er der et dalsökk (forsenkning) og en tilsvarende motbakke på andre siden. Det var mörkt og jeg hadde lysene på, da jeg var på veg opp bakken så jeg at det kom et lys i möte med meg, jeg blendet, men det mötende lys (som jeg trodde var et billys) blendet ikke igjen, jeg ble iritert og forbanna, blendet igjen, men det andre lyset var konstant, et skarpt gulaktig lys.

Da jeg kom opp på bakketoppen så jeg at det gulaktige lyset kom fra en kilde som var elipseformet. Jeg stoppet bilen med lysene på og steg ut. Lyskilden lettet plutselig og steg rett opp i rykk og forsvandt så med stor fart i SÖ retning.

Kommet hjem fortalte jeg om opplevelsen til en venn, og han sa: Du er gal.

Selv om observatøren var forholdsvis tæt på den (måske) landede genstand, var der ingen tændingsforstyrrelser eller vrøvl med bilradioen. Genstandens størrelse var 5–6 meter i diameter.

Vi har da forresten også modtaget en interessant dansk rapport af ældre dato. Ved et foredrag jeg holdt for nogen tid siden, fortalte man mig om en frisørmester fra Lyngby, som var ude for et objekt på så nært hold, at han blev væltet af knallerten. Observationen lød meget detailleret og fin, og jeg fik kontakt med observatøren. Den lille fjer var ikke blevet til fem høns, men hans egen beretning lød nu alligevel mindre spæn-

dende end rygtet. Her er hans beretning om hændelsen, som fandt sted den 22. december 1962:

„Jeg kørte hjem om aftenen på cykel. Kl. var ca. 19.55 da jeg befandt mig på Glaciset i Lyngby. Pludselig følte jeg en underlig fornemmelse og kiggede op i luften. Det jeg så forundrede mig så meget, at jeg huggede bremserne i og satte benet mod jorden. Lige over mig var et par florlette skyer ved at skilles ad, og jeg så noget af en stor genstand hænge helt stille bag skyerne. Faconen på genstanden var banan- eller cigarformet. Farven var lidt svær at bedømme, men den var enten sort eller mørk brun. Derimod så jeg ganske tydeligt, at der var fem ruder eller vinduer på genstanden. Vinduerne var firkantede, men med hjørnerne skåret af.

Pludselig blev lyset slukket, og genstanden fløj lodret til vejrs uden en lyd. Den fløj lidt skråt opad og blev dækket af skyen. Jeg blev stående helt lamslået et øjeblik, men tænkte så, at den måtte komme til syne igen, idet den smule sky kun kunne skjule den et øjeblik, Det gjorde den imidlertid ikke, og et øjeblik efter var skyen opløst, som havde det været let damp – og jeg så intet mere."

Flere læsere har spurgt om det ikke ville være muligt kort at omtale hovedpunkterne i alle de rapporter, som vi registrerer. Vi vil gerne imødekomme vore rapportinteresserede læsere, og bringer herunder en lille beretning om de andre rapporter anbragt i kronologisk orden.

UFO fra 1913

Hr. E. F. V. Jensen fra Brøndby Strand så i sommeren 1913 et rundt, lysende objekt, der i løbet af 15–20 minutter gled over himlen. Genstanden lyste næsten hvidt (ligesom fuldmånen – der forøvrigt kunne ses samtidig) og bevægede sig ovenover de små lette skyer, som sås på himlen.

Varslede UFO'et død?

Fru M. M. H. fra København fortæller, at hun sammen med sine søskende så noget mærkeligt i 1931. Observationen fandt sted i Nordjylland, hvor børnene så en „ekstra sol med korona" stå lavt over et nabohus i ca. fem minutter. Observationen gjorde stærkt indtryk på børnene for det første fordi moderen nægtede at komme ud af huset og se genstanden, idet „sådan noget varsler død" og for det andet fordi naboen vitterligt døde samme dag. Naboen døde ikke i sit hjem, men på et sygehus.

Var der tale om et bisols-fænomen eller var der tale om et UFO? Hvis det var et UFO, var det så tilfældigt, at det var der? Ja, det får vi desværre aldrig noget at vide om.

Flere norske

Endnu nogle stykker fra Norge: Et ungt par ser sent om aftenen den 5. januar 1967 en stor ellipseformet genstand. Den lyste med et konstant gult lys. På hver side af den var der et stort blinkende lys, rødt på den ene side og grønt på den anden Genstanden fløj med spiral-bevægelse.

Samme år i november ser et helt kompagni soldater samt piloter i et par rutefly to objekter. Det var et stort og et lille objekt som fløj over himlen i løbet af et par minutter. Det store objekt havde lyskastere eller søgelys på kroppen. De sad forskudt med 90° imellem. Observationsdato 1. november. Tidspunkt kl. 05.00.

Godt fjorten dage senere ses et ellipseformet objekt nær Oslo. Dets farve var lys kobber eller glødende trækul, dog lidt mørkere forrest på objektet. Af og til udsendte genstanden to striber gnister, ligesom en slags udstødning, fra bagkroppen.

Tilbage til Danmark, hvor K. M. Hansen i juli måned (dato kan ikke huskes) sammen med flere andre observatører fra Sydhavnen i Rønne så en blinkende genstand manøvrere rundt på himlen et kort stykke tid, indtil det pludselig forsvandt.

En brandmand så i august 1969 en mørk, oval genstand over Vallensbæk Strand. På genstanden var der et kugleformet rødt lys som roterede rundt.

Den foreløbige sidste observation fra 1969 er fra den 29. december, hvor en rød, blinkende genstand blev set over Grønnegade på Lolland. Med varierende hastighed, stilleståen af og til, forsvandt det i nordlig retning.

To unge piger så fra Lynge i Nordsjælland, hvorledes to genstande med kuppellignende overdel og ellipseformet underdel kom flyvende, standsede op for efter et kort øjebliks forløb at forsvinde lodret op i det tætte skylag. Genstandene så ud til at være af metal, men farven var rødgul. Observationen fandt sted den 20. januar.

Dagen efter ser en ung dame fra Valby et ringformet objekt med fem lys på. Himmelen kunne ses gennem midten af ringen. Objektet stod stille nogle sekunder, hvorefter det bevægede sig mod øst og næsten med det samme blev skjult for observatøren af høje bygninger.

Fra Lolland, nærmere betegnet Helgenæs Teglværk, ses den 31. januar en mørk, oval genstand med ligesom et indre lysskær, flyve vandret over himmelen.

En Københavner med K stod den 19. februar kl. 00.48 og så ud af sit vindue på 3. sal i Peder Skramsgade. Pludselig dukker en mærkelig genstand op og flyver direkte mod observatøren, dvs. vinkelret på gaden. Genstandens facon var som en ligesidet trekant med spidsen fremad i bevægelsesretningen. Det var mørkegråt eller sort, men i hvert hjørne var der et svagt gult lys. Genstanden kunne kun iagttages i omkring 10 sekunder, før det forsvandt af syne over observatørens bopæl. Der var ingen gadestøj på det tidspunkt, men alligevel kunne der ikke høres nogen form for lyd fra genstanden.

To ufologer på observation ved Køge Bugt så den 27. februar et orangegult objekt bevæge sig rundt over vandet med varierende kurs og højde. To gange slukkedes genstandens lys for atter at tændes igen, men da det nåede ind over Køge by slukkedes det helt og sås ikke mere. Observationen fandt sted kl. 22.15.

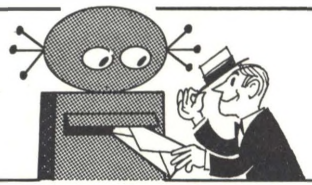
Under en hjemmeværnsøvelse stod hr. Christiansen og så på stjerner ved Kirkebyskoven nær Svendborg. Det var den 24. april kl. 23.30. Pludselig får han øje på et blåligt lys, som i kraftigt markeret zig-zag kurs flyver afsted højt på himmelen. Fem mand når at se det inden det efter 60 sekunders forløb pludselig slukkes.

Sluttelig har vi en observation fra Greve Strand. Observatøren, hr. Jørgensen, kan fra sin bopæl se ud over vandet. Den 12. juni kl. 01.30 var han stået op for at tage sig et glas vand. Da han ser ud over vandet får han øje på et kugleformet rødt lys som med varierende kurser og stop af og til fløj rundt derude. Efter 15–20 sekunders observation forsvinder det mod sydvest.

Detektorvarsling

Den eneste form for aktivitet vi har registreret i marts måned var en detektoralarm, som skete den 18. marts kl. 15.00. Detektoren kimede kraftigt til man stoppede den. Himlen var skyet, og der var ingen observation.

/ej.

BREVKASSEN

løst og fast om UFO-sagen

Minde, den 8/5 1970

Til UFO-Nyts brevkasse

1) På baksiden av UFO-Nyt nr. 2, 1970, står det at det avslörte bildet er tatt av Mr. Guy B. Marquand, Riverside i Californien.

I et annot UFO-blad jeg har (UFO-Kontakt nr. 5, 1969, side 9) står det at bildet er tatt i Bakersfield av en Mrs. Weston, og jeg kan opplyse til de som mener at det er to forskjellige bilder at ikke bare objekterne, men også landskapet er *absolutt* identiske.

– Mitt spörgsmål lyder altså:

„Hvad er det korrekte??"

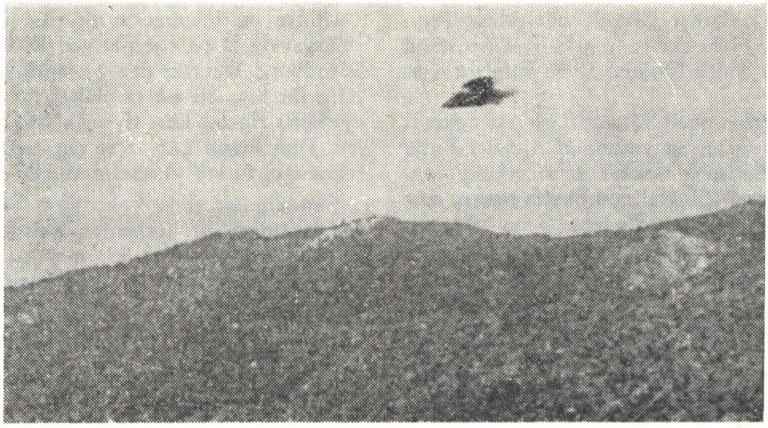
2) Mange UFO'er som er blitt observert, har hatt form som ringplaneten Saturn (Se UFO-Nyt nr. 1, 1969, side 34). En mand hevder sågar at han har talt med et væsen som hevdet at det kom fra Saturn (UFO-Nyt, nr. 3, 1969, side 122/123).

I science-fiction filmen „År 2001" var jo Saturn sterkt knyttet til handlingen i forbindelse med inteligent liv.

Men hvordan er forholdene egentlig for inteligent liv på Saturn? Det må da være uhyggelig kalt der!?

Jeg takker ellers for et utmerket blad som blir bedre og bedre.

Venlig hilsen
Stig A. Johannessen,
Eikevegen 12,
5032 Minde pr. Bergen, Norge.

1) Mange tak for Deres brev vedr. teksten til ovenstående foto. Billedet har i tidens løb været forsynet med flere divergerende tekster, både herhjemme og i udlandet.

Efter mine oplysninger skulle billedet første gang være offentliggjort herhjemme i UFO-Nyt juli 1961 på bagsiden med følgende tekst:

„Flyvende tallerken over sydamerikansk urskovsområde.

Bemærk ligheden med Adamski typen. Man kan ved nærmere eftersyn se den ene af de tre landingskugler forneden til højre.

De store øde områder som jungle, ørken, bjerge og indlandsis for slet ikke at tale om havene, er steder, hvor tallerkentrafikken er intens."

Den første udgave af SUFOI's „UFO-Orientering" udkom i 1966, og redaktionen har åbenbart set i udenlandske publikationer, at teksten tilsyneladende ikke var korrekt, hvorfor man strøg det „sydamerikanske urskovsområde" til fordel for „Bakersfield, Californien". Den samme tekst følger så i SUFOI's „UFO-Billedhefte", der udkom i 1966 og i den stærkt udvidede nye udgave af „UFO-Orientering", der udkom i 1969.

Derefter optræder billedet i UFO-Kontakt nr. 5 1969 samt i IGAP's „UFO-Studiehefte" nr. 1. som taget af en „Mrs. Weston i Bakersfield, Californien".

Som det ses af oplysningerne på bagsiden af UFO-NYT nr. 2, 1970, går teksten i LOOK, Flying Saucers, 1967, og The TRUE Report On Flying Saucers, ud på, at der er tale om et falskneri lavet af Guy B. Marquand, jr., Riverside, Californien.

I redaktøren af UFO-Nachrichten, Karl Veit's bog „Planetenmenschen besuchen unsere Erde", udgivet i 1961, fortælles det, at billedet forestiller et stort UFO i nærheden af Bakersfield, Californien. Billedet er optaget af Mr. Weston, da han på mindre end en kilometers afstand så UFO'et flyve over bjerget. Han standsede sin bil, tog forbavset sit kamera frem og fotograferede genstanden, da den kom tilbage.

Det er derfor et ret naturligt spørgsmål, når man spørger, „Hvad skal man tro?"

Man må selv mange gange prøve at dømme.

Hvor „det sydamerikanske urskovsområde" stammer fra, undrer også mig i høj grad. Det kan UFO-Nyts redaktør i 1961 måske forklare.

Den senere ændring til „Bakersfield, Californien", kan muligvis stamme fra Veit's bog, hvorfra sandsynligvis „Mrs. Weston" også stammer, blot ved en trykfejl eller lignende efter „Mr. Weston". Noget sådant kan let ske. At billederne i UFO-Kontakt og UFO-NYT er identiske er korrekt, da der er anvendt samme kliché!

De oplysninger, der er angivet på bagsiden af UFO-Nyt, nr. 2, 1970, med de amerikanske publikationer som kilde indeholder imidlertid de fleste detaljer, hvorfor jeg med kendskabet til de øvrige tekster, og deres „svævende" herkomst udelukkende henholder mig til, at der er tale om et falskneri, som vi ikke behøver at beskæftige os med udover som et historisk kuriosum.

Det vil ihvertfald være forkert fremover at anvende et sådant billede i f. eks. lysbilledforedrag, hvis ikke man sidder inde med endog meget stærke beviser for billedets oprindelse og ægthed.

2) Vedrørende den person i Australien, som De nævner i Deres brev, og som hævdede at have fotograferet et objekt fra Saturn og talt med pi-

loten, har vi i UFO-Nyt, nr. 6, 1969, side 244, meddelt, at han havde fabrikeret historien over en træmodel hængt op i en tynd nylontråd i et træ, og derefter fotograferet på fire meters afstand. Undersøgere fra organisationen UFOIC, deriblandt den også i Europa så kendte, nu afdøde, Dr. Miran Lindtner, fastslog, at der var for store divergenser i mandens beretning, ligesom rækkefølgen af billeder var fejlagtig i forhold til det omgivende landskab, hvorefter manden indrømmede, at hele denne kontakthistorie var humbug.

Det er rigtigt, at en del observerede UFO'er har været „saturn-formede", og der kan i den forbindelse henvises til et så berømt tilfælde som „Trinidad-observationerne" (beskrevet i SUFOI's hefte af samme navn), hvor det observerede og fotograferede objekt var af en sådan form.

At et UFO med saturn-form skulle stamme fra planeten Saturn, er naturligvis en forklaring, men så kunne man jo også indvende, at så stammede store kugleformede UFO'er fra Jupiter og mindre kugleformede fra mindre planeter eller disses måner.

Der kan være uhyre mange årsager til, at formen i visse tilfælde kan være som Saturn. En af årsagerne til denne form kunne muligvis søges i, at den af en eller anden grund kunne være særlig hensigtsmæssig, men det bliver kun rent gætteri.

Det fører over i spørgsmålet om forholdene på planeten Saturn.

Forholdene i vort planetsystem er jo bl. a. en af de ting, UFO-organisationerne verden over er vildt uenige om.

I modsætning til mange andre UFO-folk anser jeg ikke ubetinget UFO-fænomenerne som værende interplanetariske rumfartøjer. Efter min mening er der endnu uendeligt mange uopklarede spørgsmål i denne spegede UFO-sag, som kræver nærmere grundige undersøgelser, før UFO'ernes oprindelse kan fastslås endeligt.

I den forbindelse anser jeg derfor de fysiske forhold i vort planetsystem som værende en af de ting, vi i langt højere grad bør overlade til vore videnskabsmænd at beskæftige sig med. Vi er for ofte tilbøjelige til at polemisere over videnskabelige målemetoders utilstrækkelighed eller divergenser, som vi oftest intet begreb har om.

Jeg må derfor vedr. forholdene på Saturn henvise til de senere astronomibøger, der p. t. siger, at tyngden ved overfladen er omtrent som på Jorden, selvom planeten er tungere og større end denne. Massefylden er så meget mindre, at den større afstand fra centrum bevirker, at tyngdens virkning på overfladen antagelig alligevel ikke bliver større end her. Høj metan og ammoniakfyldt atmosfære. Temperaturen målt til ca. ÷ 150° C. Dvs. at liv under de former, vi normalt kender til, ikke er muligt.

Hvorfor Arthur Clarke i bogen og i filmmanuskriptet sammen med filminstruktøren Stanley Kubrick har gjort Saturn til sæde for det universelle liv, kan kun disse mennesker svare på. Det har der endnu ikke været noget fremme om.

Tak for de pæne ord om bladet. Vi prøver efter vor overbevisning at gøre vort bedste.

Ole Henningsen.

I „Larousse Encyclopedia of Astronomy" side 190, spalte to, har jeg fundet følgende:

VENUS' MÅNE

Jorden har een stor satellit: Månen.

Nu da Venus næsten er „ligemand" med Jorden hvad størrelsen angår, synes det meget nærliggende at tro, at også den, har en måne. – Vi behøver blot at gå to hundrede og ni år tilbage i tiden for at finde beretninger om en Venus-måne. Astronomer som G. D. Cassini, J. Short og Mayer har gang på gang berettet om den, efter at Montaigne fra Limoges havde lavet en serie observationer af den i maj, 1761.

I 1764 forsvandt den igen, og man har ikke set noget til den siden, men der hersker næppe nogen tvivl om, at den ikke har eksisteret. „Legemet" blev af Short, Mantaigne og andre, beskrevet som, i forhold til Venus, en mere svag stjerne eller (mere sandsynligt) et optisk „spøgelse" af typen, som må antages at være af samme strålende (skinnende) karakter som Venus.

Det er muligt, at det her er tale om en „minutsatellit" på kun et par hundrede yards i diameter, men herfor findes ingen beviser. Så vidt vi nu ved, så har Venus – ligesom Mercur – ingen følgesvende.

Tænkte, om det måske havde interesse?

Med venlig hilsen

Kai E. Møller,

Graastenvej, 6223 Felsted.

Ja, tak – det synes vi da i høj grad. Mon det ikke vil få andre, som os, til at tænke på, hvad det så kan have været, d'herrer astronomer så?

IOKj.

HAR DE IDEER . . .

bl. a. til, hvordan de nye UFO-mærkater kan anvendes? Så skriv om det til UFO-NYT!

Den tyske TV-produktion om UFO'er

Fra ledelsen af det tyske TV's program II er der nu kommet meddelelse om, at den i tidligere nr. af UFO-Nyt omtalte UFO-TV-udsendelse „DIE DELEGATION" er sat på programmet til onsdag, den 9. september 1970, kl. 20,15 på ZDF (Tysk TV Program II).

Udsendelsen indeholder efter de foreliggende oplysninger bl. a. interviews med professor Hermann Oberth, Colman VonKeviczky fra ICUFON samt major Donald E. Keyhoe fra NICAP.

Yderligere vli der blive benyttet rekonstruerede optagelser fra „7. Internationale UFO-Forsker Kongres i Mainz 1967".

oh.

Karl Veit, redaktør af UFO-Nachrichten og præsident for den tyske UFO-organisation DUIST, byder velkommen ved den „7. Internationale UFO-Forsker Kongres i Mainz 1967".

Professor Hermann Oberth i samtale med Colmann VonKeviczky fra ICUFON. Foto: WW og OH.

HVORFOR?

10. juli 1970

Et spørgsmål man ofte møder, når man interesserer sig for UFO-sagen, er dette. „Hvorfor kommer de fremmede væsener ikke ned på jorden og hjælper os med at løse de mange problemer vi kæmper med idag, når de efter sigende er så meget længere fremme i udviklingen end jordens befolkning?"

Det er et naturligt spørgsmål, men svaret må blive, vi ved det ikke, – endnu. Der kan opstilles mange teorier om grunden til den ringe, eller manglende, kontakt mellem de fremmede og os.

Nogle mener, at de godt ved, hvorfor vi ikke får denne hjælp, men de udtaler sig kun meget lidt officielt om dette. Andre oplysninger er direkte fremkommet fra mennesker med lidt for megen fantasi, og kan derfor ikke være bevismateriale i den nok så interessante forskning omkring UFO'er, men det kan skabe debat. Ganske vist en debat, der ofte er til skade for en objektiv vurdering af UFO-sagen.

Hvorfor får vi ikke denne kontakt med de fremmede? Er *de* bange? Eller ved *vi* for lidt?

Det sidste kan besvares med få ord. Der er forbløffende mange ting vi ikke kender ret meget, eller slet intet, til.

Tag for eksempel elektricitet. Vi bruger denne energi overalt, men hvad er det egentlig?

Den grundlæggende viden, som står til vores rådighed fra barndommen, kan ikke vurderes højt nok, men – den kan være en direkte negativ igangsætter dersom man lader sig kanalisere, og ikke har fantasi, vilje eller styrke til at skabe sin egen mening, – gå egne veje.

Hvem tør sige at vi på alle områder arbejder på det rette grundlag? Ingen. Nye forskningsresultater, og nye opdagelser, vender ofte op og ned på grundfæstede meninger om tingenes rette sammenhæng, og giver livet helt nye perspektiver.

Desværre er ikke alle nye opdagelser med til at skabe et lykkeligere liv på jorden.

Viden giver magt, magt kan misbruges, – og bliver det.

Inden vi vender tilbage til de fremmede og os, så lad os ganske kort betragte vores eget handlingsmønster.

I utallige situationer reagerer vi på samme måde over for de samme påvirkninger.

Livsformer og samfund er ændrede totalt gennem tiderne, men mennesket har bevaret mange af de oprindelige adfærdsmønstre, og arvet en ikke ringe del af fortidsmenneskets måde at reagere på.

Reaktioner over for det ukendte, eller fremmedeartede, er naturligvis forskellig fra individ til individ, men i hovedtræk vil vi mennesker handle på samme måde.

Vi vil forsøge at frigøre os fra de ting der virker ubehageligt eller skræmmende, enten ved at fjerne os selv, eller ved at fjerne det der virker ubehageligt.

Hvad vi foretager os vil i høj grad afhænge af den styrke vi føler i forhold til det der forårsager ubehaget.

Der hvor virkeligheden hører op fortsætter fantasien, styret i baner af den stemning vi befinder os i netop på det tidspunkt, hvor vi overskrider kendsgerningernes grænse.

Hvordan vil vores reaktion være i det øjeblik fantasien afløses af kendsgerninger: Vi står ansigt til ansigt med et UFO, – og dets besætning?

De mange rapporter om kontakter og observationer, der gennem tiderne har været offentliggjort, vil give et billede af dette.

Lad os forudsætte at det er mennesker som os, blot længere fremme i deres teknologiske og åndelige udvikling.

Kommer de for at optræde som rådgivere for os, eller siger deres erfaring dem, at vi må styre gennem egen udvikling, og ikke foræres en udvikling, der **styrer os.**

Den udvikling vi selv skaber, er endnu i nogenlunde naturlig balance i forholdet mennesker, – menneske!

Hvorfor kommer de så i det hele taget? Vil de udslette os, eller er de bare interesserede i vores levevis, – vores tidsalder?

At deres besøg skulle være med ødelæggelse for øje, har vi intet bevis på.

Men en anden, ganske interessant tanke, kan være studiet af vores tidsalder. På jorden skaber vi forhistorie, blandt andet ved at studere de ting vi finder fra tidligere kulturer her på kloden. Langsomt dannes småmønstre, men der mangler meget i et helhedsbillede af fortiden.

Hvor meget nemmere ville det ikke være for os, dersom vi kunne finde et sted, hvor kulturen lignede vor egen, – tusinder af år før idag.

Lad os vende tilbage til de fremmede!

Hvilken person, eller hvilket land, skulle de fremmede egentlig kontakte og lade være deres jordiske tanketransformator?

Udfra vidt forskellige motiver vil en del mennesker mene, at netop de må være den rette, og at deres land det eneste mulige for sådan en kontakt.

Mon ikke sådanne betragtninger er fremkommet uden nærmere eftertanke?

Jeg tror det.

Tænk Dem selv i den situation, at De er den udvalgte jordkontakt. En ganske interessant tanke lige til at begynde med, – men hvad så?

G. Adamski har sikkert været i tankerne flere gange, medens De har læst dette, men uanset hvilke oplevelser han end har haft, så er vi ikke kommet meget nærmere, eller nærmere i det hele taget, med at løse gåden omkring de uidentificerede, flyvende objekter.

De lange rækker af spørgsmål er der stadig, men – måske har de fremmede kontakt med os på en måde, som vi ikke kan erkende klart endnu, – fremtiden har mulighed for at afsløre det.

De er en del af fremtiden!

EgJ.

SIDSTE: Var det et UFO?

Gunnar Berg fra Stjardalen i Norge har sendt os følgende:

Sender 2 bilder av en serie på 40 som ble tatt mandag 22. juni 1970 fra kl. 2100 til kl. 2350.

Bildene ble tatt rett mot nord i en vinkel på 51° (rett opp 100°).

Det var helt klart vær og vindstille (litt vind høyere oppe retn vest).

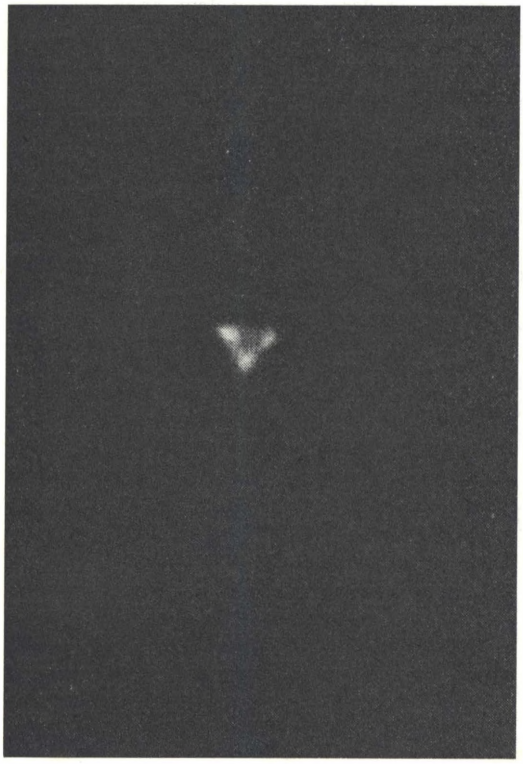
Bildene er tatt med en 740 mm telelinse.

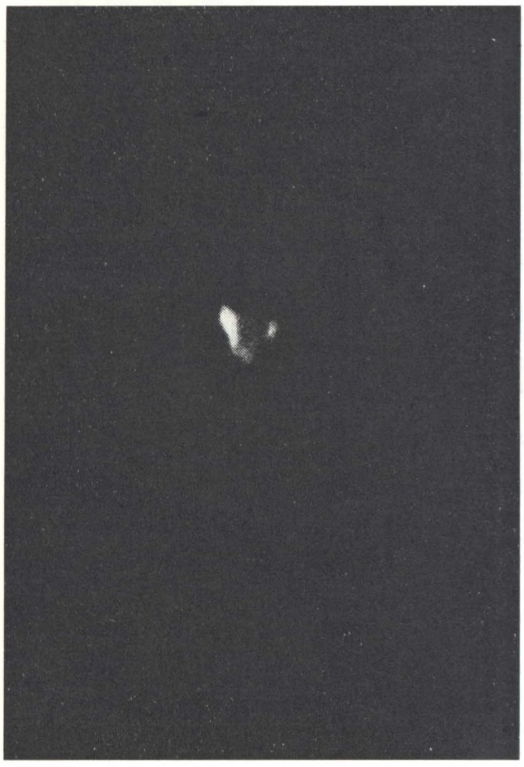
Forsvarets radarstasjon på Gråkallen v. Trondheim opplyste at UFO'ens høyde varierte sterkt, den hadde en maksimum høyde på 27 km.

UFO'en hadde helt rette sider som en pyramide med spissen ned.

UFO'en så ut til å være blank (eller gjennomsiktig) og antagelig opplyst av solen.

Den beveget seg sakte vestover, men sto enkelte ganger helt stille i noen sekunder.

Denne UFO'en, eller en lignende ble også sett dagen før (21.6) i Østersund i Sverige.

En UFO av denne type ble også sett her i Stjørdal sommeren 1969 i nøyaktig samme bane og bevegelsesretning som denne siste.

KOMMENTAR:

Ligheden med en vejrballon er ikke 100 pct. indlysende, men ballon-teorien kan ikke afvises (der tænkes her på de meget store stratosfæreballoner). Den varierende hastighed kan forklares som skiftende vinde, men det lyder mærkeligt, at objektets højde skulle have varieret stærkt. Dette peger mere mod UFO-teorien.

Sammenlign UFO'ets form med bl. a. det store moderskib, som fulgte en BOAC stratocruiser over en lang strækning af Labradors kyst i 1954. Ligheden er lige så udpræget, som ligheden med en ballon kan være det. Som en indikation kan nævnes, at UFO-aktiviteten tog til i dagene før og efter observationen. Tilsvarende trekantede objekter er set andre steder, bl. a. over Madrid d. 5. september 1968. Denne genstand blev opfanget på det spanske flyvevåbens radar. En af de piloter, der blev sendt op, beskrev den som pyramide-formet, med tre kraftigt lysende kugler på bunden.

Herunder en skitse af Labrador-ufoet tegnet af BOAC-flyets dengang 33-årige kajtajn James Howard. Observationen fandt sted den 30. juni 1954 kl. 2105 og samtlige besætningsmedlemmer og de 51 passagerer i flyet iagttog i 22 minutter, hvorledes den mærkelige genstand fulgte deres fly over en strækning på 130 km.

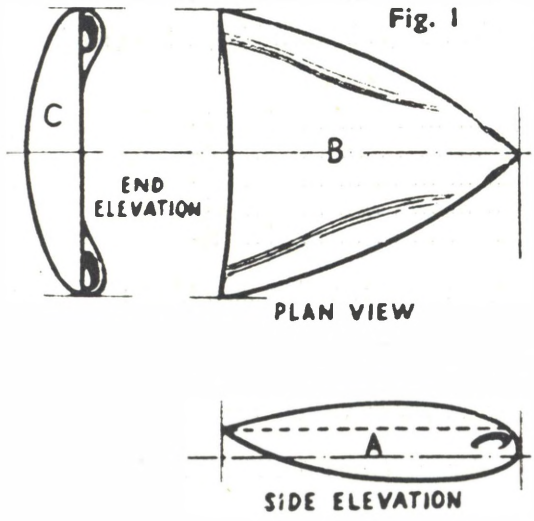

Fig. 1

Stratocruiseren fløj i en højde af 5700 meter, da besætningen fik øje på det kæmpemæssige trekantede objekt. Det var omgivet af mindre, runde flyvende tallerkener, som under observationen fløj ind og ud af åbninger i moderskibet. Afstanden til genstanden ansloges til maksimalt 8 km.

Kaptajn Howard alarmerede den amerikanske base i Goose Bay, som straks sendte jetfly på vingerne. Umiddelbart før disses ankomst, indladede moderskibet de mindre fartøjer og forsvandt af syne for piloterne, som netop da havde påbegyndt nedstigningen gennem det spredte lag altocumulus-skyer til lufthavnen i Goose Bay.

Efter landingen i Goose Bay, hvor flyet skulle tanke til den videre flyvning mod London, blev besætning og passagerer forhørt af de amerikanske myndigheder. Amerikanerne oplyste selv intet om hvorvidt deres jagerfly havde opnået kontakt (visuel eller på radar) med det store moderskib.

Man vil se, at objektet på kaptajn Howards skitse har stor lighed med den genstand, som Gunnar Berg har fotograferet over Stjørdalen i Norge. Man kan derfor ikke afvise tanken om at der har været tale om den samme form for fartøj.

Labrador-observationen har forøvrigt været behandlet af Condon-kommissionen (Scientific Stydy of UFO's side 139–140) og er symptomatisk for den måde, mange af rapporterne er behandlet på. For det første er kaptajn Howards lange beretning (som jeg har set andetsteds) kortet ganske kraftigt ned, hvorved en del interessante detailler er forsvundet. Dernæst mangler piloternes mange skitser af både de store og de små genstande. Disse skitser viser bl. a. det store objekt set under forskellige vinkler. Som man kan se af den skitse, som UFO-NYT bringer, har objektet en usædvanlig form, hvorfor den vil se ud til at skifte facon, så snart den drejer sig en smule.

Condon-rapporten nævner intet om at USAF-flyene fik kontakt med genstanden, og mig bekendt har USAF aldrig hverken be- eller afkræftet observationen.

Condon-kommissionens konklusion er, at der har været tale om en luftspejling, og man nævner forskellige argumenter til støtte for denne forklaring, bl. a. det at objektet skiftede facon. Åbenbart har man ikke været helt tilfreds med forklaringen, for man slutter rapporten med at skrive følgende: „Denne usædvanlige observation kan næsten med sikkerhed kaldes et naturligt fænomen, men dog så sjældent et fænomen, at det øjensynligt aldrig har været rapporteret før eller siden".

Hvis man skal vove sig ud i så sjældne fænomener for at kunne bortforklare observationen, vil jeg mene, at der rent statistisk er lige så stor – sikkert endda større – chance for, at der kunne være tale om et rumskib fra en fremmed planet!

Erling Jensen

Orientering - Abonnementer

Ekspeditionen har endnu et lille oplag af nedenstående.

UFO-ORIENTERING

Bogen, der er på 120 sider, er skrevet af 2 kendte, danske ufologer, og den giver en kort, saglig orientering om UFO-sagen – fra fortid til nutid.
Tegninger og fotos underbygger bogens mange afsnit. Et minileksikon af stor betydning for alle, der ønsker at vide mere.
Pris, frit leveret ... ... kr. 9,-

UFO'er – det største videnskabelige problem i vor tid?

At der er en verden udenfor Valby bakke er der ingen tvivl om, men hvordan ser andre på UFO-sagen? Professor James E. McDonald ofrede i over et år al sin tid på en videnskabelig undersøgelse af UFO'er.
Hvad mener han om dem ? ?
Bogen er på 64 sider og koster, frit leveret ... ... kr. 6,-

TRINIDADE observationerne!

De ved, hvor Trinidade-øen ligger, men ved De også hvilke mærkelige hændelser, der udspillede sig over og i farvandet omkring denne ø? Officielle anerkendelser af UFO'er? – Læs bogen!
Lille (30 sider), men spændende ... ... kr. 4,-

Et tilbageblik kan være et fremskridt, derfor kan ekspeditionen hjælpe Dem med følgende – så længe oplag haves.

UFO-NYT 1967, komplet årgang	kr. 24,-
UFO-NYT 1968, komplet årgang	kr. 32,-
UFO-NYT 1968, ÷ nr. 8	kr. 25,-
UFO-NYT 1969, ÷ nr. 1	kr. 25,-
UFO-NYT 1968/69, løssalg, pr. nr.	kr. 5,-

NB! Der er kun meget få hele årgange igen, men De er velkommen til at reservere pr. telf. (01) 11 30 81.

Betaling/Bestilling: Helst pr. giro. SUFOI Regnskabskontor, Oxford Allé 3 A, 2300 København S. – Angiv Deres bestilling bag på talonen, – husk det endelig. *Service.* Hurtig ekspedition, og – forsendelse til Deres venner og bekendte direkte herfra.

Venlig hilsen – EKSPEDITIONEN

UFO-MÆRKATER

Nu er de her – i en helt ny og elegant udformning. Vi er glade for dem, og det tror vi også, De vil være, SE SELV:

De vil pynte på alle Deres breve, pakker, postkort, tændstikæsker – og takket være velvilje fra bl. a. trykkeri har vi kunnet holde prisen helt nede:

20 ARK = 120 stk. UFO-MÆRKATER

– SELVKLÆBENDE –

for KUN kr. 10,- (én eneste papir-ti'er!)

For 10 ark, altså 60 stk. mærkater, skal De af med kun kr. 6,- – men så er forsendelsen også medregnet i begge tilfælde.
Skab opmærksomhed om UFO-problemet – det gør De *også* ved at bruge de nye mærkater!

BEMÆRK: Oplaget er begrænset (og det tager tid at trykke et nyt); så send Deres bestilling NU – til:

REGNSKABSKONTORET v/
Gunnar Weichardt
Oxford Allé 3 A
2300 København S.
Giro 117725

Flygende tallerken observert fra Ra 2

San Juan, 30. juni.

(NTB-UPI) – Thor Heyerdahl og hans mannskap ombord på Ra 2, mannskapet ombord i De Forente Nasjoners oseano-grafiske skip „Calamara" og tusenvis av innbyggere på St. Thomas, St. Croix og andre karibiske øyer, meldte natt til tirsdag at de klokken 0245 hadde observert en uidentifisert flygende gjenstand.

Den første meldingen kom fra navigatøren ombord i Ra 2, Norman Baker, som opplyste at han hadde styrevakt, da han fikk øye på gjenstanden, som var flat, rund og opplyst. Han varslet Heyerdahl og den meksikanske antropologen, dr. Santiago Genoves. Alle tre betraktet gjenstanden i 10 minutter. Også „Calamara", som var på vei mot Ra 2, meldte at de hadde sett gjenstanden. Det var tredie gang under reisen, at mannskapet så UFO'er.

Aviser og kringkastingsstasjoner på flere karibiske øyer har opplyst at de fikk hundrevis av telefonoppringninger fra mennesker som også hadde observert gjenstanden, også mange fiskere meldte fra.

„Nationen", Oslo, 1. juli 1970.